
OPA PAKT EPO

René Gybels

Toneelmanuscript

RG

René Gybels	Annick Gybels
Baandries 5	Wijnpeerstraat 7
3583 PAAL	9820 MERELBEKE
Tel. 011/42 64 05	Tel. 09/232 25 05
Bestellingen: rene.gybels@skynet.be	
	annick.gybels@gmail.com
Website: renegybels.wixsite.com/toneel	

OPA PAKT EPO

Blijspel in vier bedrijven

door

René Gybels

2005 – herziene uitgave 2011

Dit toneelstuk wordt u uitsluitend ter lezing overgemaakt. Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of verveelvoudigd met de oog op de uitvoering van het stuk en/of worden openbaar gemaakt op welke wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur of zijn gevolmachtigde.

Indien u het stuk wenst te spelen.

Indien u een digitale tekst ter lezing werd overgemaakt, ontvangt u een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Indien u niet in het bezit bent van de tekst ontvangt u op eenvoudig schriftelijk, telefonisch of elektronisch verzoek, gericht aan René of Annick Gybels, GRATIS een digitale of een losbladige brochure. Hierbij ontvangt u eveneens een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Contactpersonen: René Gybels Baandries 5 3583 Paal

Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels Wijnpeerstraat 7 9820 Merelbeke

Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be
annick.gybels@gmail.com

Website: www.everyoneweb.be/renegybels

PERSONAGES

(5 dames – 4 heren)

OPA: ongeveer 75 jaar. Hij heeft de dood van zijn vrouw nooit kunnen aanvaarden. Hij is verbitterd en eenzaam en voelt zich tekort gedaan door zijn huisgenoten. Als hij kwaad wordt of geëmotioneerd is, geraakt hij moeilijk uit zijn woorden.

THEI: de zoon van opa. Hij is ongeveer vijftig jaar. Hij is handelsvertegenwoordiger. Om de gespannen sfeer in huis te ontvluchten is hij zoveel mogelijk uithuizig. Zodoende moet hij het voortdurend gezanik van zijn echtgenote niet aanhoren maar heeft hij ook weinig aandacht voor zijn vader.

ANGELE: de echtgenote van Thei. Zij is tussen de vijfenveertig en de vijftig jaar. Zij wil genieten van het leven en is de rol van bejaardenhelpster, waarin ze gedwongen wordt, hartsgrondig beu. Zij betreurt dat ze niet mee kan gaan werken. Een groter inkomen zou meer dan welkom zijn om haar dochter de mogelijkheid te bieden tot hogere studies. Zij zoekt de oorzaak van al haar problemen bij haar schoonvader. De spanning tussen beide huisgenoten is dan ook voelbaar.

CLAIRKE: de dochter van Thei en Angèle. Zij is achttien jaar. Zij is vroegrijp en verkiest te gaan werken boven studeren. Ze heeft weinig geluk in de liefde en stelt haar opa hiervoor verantwoordelijk. Ze verwijt hem het gebrek aan privacy. Daarenboven zou een logeerkamer eventuele vrijers de kans bieden om te blijven overnachten. Zij laat dan ook weinig genegenheid blijken voor de oude man.

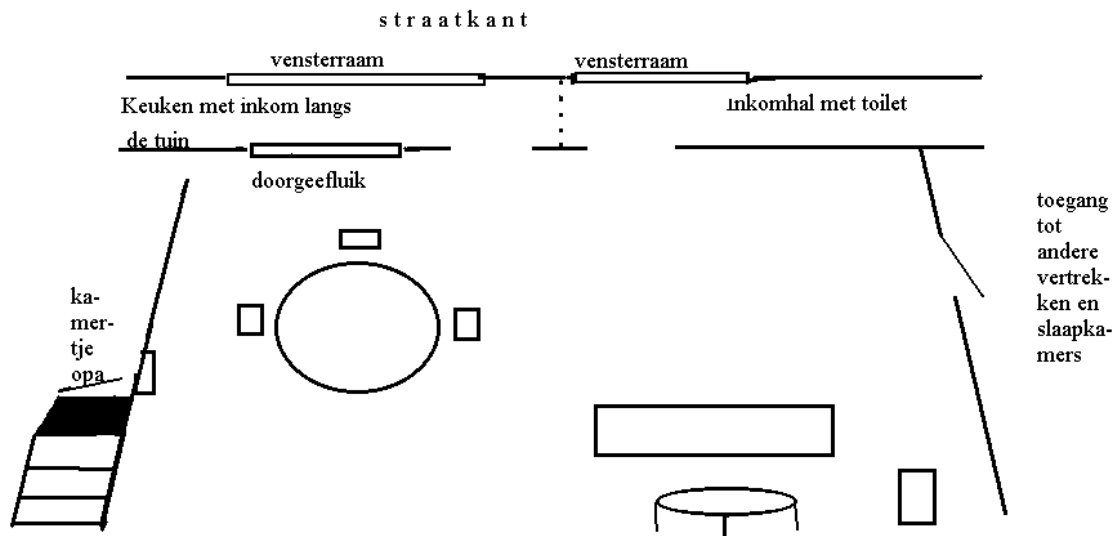
TUUR: de gezworen kameraad van opa, vijfenzestig tot zeventig jaar. Hij komt bijna dagelijks op bezoek om de oude man wat op te beuren. Hij ziet wat er in huis gaande is en besluit dat het zo niet verder kan. Hij gaat daarom over tot drastische maatregelen.

NATASCHA: een vrouw van lichte zeden, leeftijd onbepaald. Zij is opzichtig geschminkt en gekleed. Zij is van Russische origine en praat gebroken Nederlands vermengd met een soort Duits.

KELLY: een vrouw van lichte zeden, leeftijd onbepaald. Zij is eveneens opzichtig geschminkt en gekleed. Zij is Franstalig en spreekt gebroken Nederlands vermengd met Franse woorden.

SUFFELAAR: een ambtenaar bij het ministerie, leeftijd onbepaald. Zij is koel en zakelijk zoals het een ambtenaar betaamt.

De facteur: kan zowel mannelijk als vrouwelijk zijn. Het betreft een zeer beperkte rol.

DECOR

Het verhaal speelt zich af in een woonkamer.

Linksvoor zien we een trap van enkele treden die naar het kamertje van opa leidt. Vlakbij deze trap staat een halfhoge kast met daarop de foto van oma op latere leeftijd.

In de achterwand zijn twee doorgangen.

De doorgang links leidt naar de keuken. Tussen de keuken en de woonkamer is een doorgeeffluik. Ingewijden kunnen via de keuken de woonkamer betreden langs een in te beelden achterdeur.

De doorgang rechts leidt naar de inkomhal met een in te beelden toilet.

In de rechterwand is een deur die toegang geeft tot de andere vertrekken en de slaapkamers.

Als meubilair staat er linksachter een ronde tafel met drie stoelen. Rechtsvoor staat een salon met een tweezit(of driezit) en een bergère. De bergère is zo geplaatst dat opa vanuit zijn zetel de foto van oma recht voor zich heeft. Rechtsachter staat een kapstok.

De woonkamer is verder netjes maar sober aangekleed met eventueel enkele schilderijen, een kruisbeeld, planten.....enz.

KORTE INHOUD

Opa heeft de dood van zijn vrouw Klaar na zeven jaar nog steeds niet kunnen verwerken. Hij woont samen met zijn zoon Thei, diens vrouw Angèle en hun dochter Clairke onder hetzelfde dak.

Angèle en Clairke willen opa het huis uit.

Angèle wil van het leven genieten. Het zint haar niet dat ze in haar bewegingsvrijheid gehinderd wordt door haar zorgen om haar schoonvader. Clairke wijt haar ongeluk in de liefde aan het feit dat er ten huize Vanachter geen privacy is met opa steeds in de nabijheid. Ook wil ze dat het kamertje van opa vrij komt om een logeerkamer te hebben voor eventuele aanbidders.

Thei is het gezaag en gezanik van beide vrouwen meer dan beu en is zoveel mogelijk uithuizig.

Opa verneemt dat hij niet langer welkom is in zijn eigen huis. Hij klaagt zijn nood bij zijn trouwe makker Tuur.

Tuur stelt drastische maatregelen voor. Hij zal enkele vrouwen van lichte zeden inhuren om opa te bezoeken. Zo willen ze de andere huisgenoten de indruk geven dat opa een andere vrouw zoekt. Ook is het voor opa de gelegenheid om zich na zeven jaar nog eens te laten gaan als een echte vent.

Opa is voor het plan gewonnen. Alleen vreest hij in affronten te vallen als het op seks aankomt.

Tuur heeft hiervoor de oplossing. Hij zal opa epo bezorgen waardoor hij zich kwiek en jong zal voelen.

Toch verloopt niet alles zoals opa het zich had voorgesteld. De epo maakt hem slaperig en hij brengt er niets van terecht. Tot overmaat van ramp krijgt hij het bezoek van een ambtenaar bij het ministerie en loopt regelrecht tegen de lamp.

Maar wanneer alles verloren lijkt schijnt plots voor opa toch wat licht in de duisternis.

Want epo waarvan je in slaap valt, is dat wel epo?

En hoe kwam die ambtenaar bij het ministerie uitgerekend nu bij opa terecht?

Weet Tuur misschien meer dan hij wil toegeven?

De ontknoping geeft een antwoord op al deze vragen.

E E R S T E B E D R I J F

Eerste tafereel: Opa – Angèle – Thei - Clairke.

(’s Morgens vroeg. Opa komt uit zijn kamertje. Hij draagt een lang slaapkleed en een slaapmuts. Hij heeft een nachtemmer in de hand. Hij kijkt heel omzichtig in het rond en sukkelst dan voorzichtig de trap af. Hij gaat tot bij de foto van Klaar.)

OPA: Zijt gij al wakker Klaar? Ik ook wicht. Mijn rug doet pijn van het liggen. En mijn links been! Daar komen zo steken door. Ik denk dat het weer gaat veranderen. *(Opa kijkt even rond.)* Hier slapen ze zeker nog? Al maar goed. Als Angèle mij ziet krijg ik weer onder mijn voeten. Daarom heb ik mijne pisemmer meegebracht. Dan heb ik een reden om op te staan. Ik ga die eerst leeggieten. En daarna kom ik nog wat klappen. Is ’t goed?

(Opa schuifelt naar het toilet in de inkomhal. Als opa weg is komt Angèle in nachtkledij vanuit de slaapvertrekken. Ze gaat naar de keuken. Door het doorgeefluik zien we haar bezig met het ontbijt klaar te maken. We horen opa het toilet doorspoelen. Angèle komt tot in de doorgang naar de keuken.)

ANGELE: Clairke zijt gij dat?

OPA: *(met hoge stem om Clairke na te bootsen.)* Ja ma.

ANGELE: Gij zijt zo vroeg op?

OPA: Ik moest pissen.

ANGELE: Ga nog wat slapen. Ik zal wel roepen.

OPA: Ja ma.

(Angèle gaat terug in de keuken en werkt verder met de rug naar de woonkamer gekeerd. Opa komt voorzichtig om de hoek kijken. Als hij ziet dat de kust veilig is huppelt hij zo snel zijn oude benen hem kunnen dragen en enigszins gebogen tot bij Klaar. Hij kijkt schichtig om naar de keuken om zich te vergewissen of Angèle hem niet gezien heeft.)

OPA: Klaar ze had mij bijna te stekken. Ik ga rap naar mijn kamertje. Tot straks hè.

(Opa sukkelst in versneld tempo de trap op en verdwijnt in zijn kamertje. Thei komt binnen vanuit de slaapvertrekken en knoopt zijn das. Hij zet zich aan tafel voor het ontbijt. Angèle dekt de tafel.)

THEI: Slaapt onze pa nog?

ANGELE: Al maar goed. Hij moet mij niet van ’s morgens vroeg voor de voeten lopen.

THEI: Zo erg is het toch niet.

ANGELE: Voor u niet. Gij zijt de hele dag weg. Ik zit ermee.

THEI: Ge kunt onze pa toch gerust even alleen laten.

ANGELE: Even? Hoe lang is dat? Juist tijd genoeg voor een paar boodschappen. Als ik wat lang wegblijf bekijkt hij mij al vies.

THEI: Ge moet niet overdrijven.

ANGELE: Ik overdrijf niet.

THEI: Ge gaat toch wandelen en fietsen.

ANGELE: Al maar goed dat ik dat nog heb. Anders werd ik helemaal zot.

(Clairke komt binnen van uit de slaapvertrekken. Zij is klaar om te gaan werken. Ze zet zich bij aan de ontbijttafel.)

ANGELE: Ge zijt er al?

CLAIRKE: Zoals ge ziet ma.

ANGELE: Ik zou u toch roepen.

CLAIRKE: Daar weet ik niets van.

ANGELE: Gij zijt wel kort van geheugen.

CLAIRKE: 't Is ook nog vroeg hè ma.

THEI: Zeg dat wel. Gaat ge nu al naar 't werk?

CLAIRKE: Ik wil op tijd beginnen om mijn baas te plezieren. Dan mag ik al eens wat later komen.

ANGELE: Ik vind het erg dat gij moet gaan werken. Meisjes van uw leeftijd moeten nog studeren.

CLAIRKE: Ik ga graag werken make.

ANGELE: Dat kan goed zijn. Maar zonder universitair diploma zult ge het nooit ver schoppen. Spijtig dat wij dat niet kunnen betalen. En dat allemaal door de schuld van die ouwe daarboven.

(De deur van opa's kamer gaat stiekem open. Opa luistert in het geniep mee.)

THEI: Die ouwe daarboven heeft daar niets mee te maken.

ANGELE: Dat zal nog al niet. Als hij er niet was kon ik mee gaan werken. En mee verdienen.

THEI: Als we het goed aanpakken verdien ik meer dan genoeg. En als het moet zijn er nog studiebeurzen.

CLAIRKE: Misschien wil ik niet verder studeren.

ANGELE: Daarin hebt ge groot ongelijk kind. Iemand die letters gegeten heeft, heeft veel meer kans om een goede partij aan de haak te slaan.

CLAIRKE: Daarvoor moet ik geen letters eten. Ik kan zo ook wel een goede partij *(smalend)* 'aan de haak slaan'.

ANGELE: Aan de haak slaan wel. Maar houden is wat anders.

CLAIRKE: Hoe zou dat komen denkt ge?

ANGELE: Omdat hier niets te rapen valt zeker.

CLAIRKE: Dat ook. Maar dat niet alleen.

ANGELE: Wat dan nog?

CLAIRKE: We hebben hier geen privacy. Opa zit onder de voeten. Als ik wat intiem wilt doen met mijn lief begint hij iedere keer te kuchen.

THEI: En dus is het de schuld van opa dat gij geen lief kunt houden.

CLAIRKE: Zo is het pa. En nog iets. Ik wil geen lief van uit de omtrek. En iemand die van verder komt wil graag blijven slapen.

THEI: Dat is toch geen probleem. Daar staat een canapé.

CLAIRKE: Wie wil er tegenwoordig nog op een canapé slapen?

THEI: Ik versta het al. Gij wilt uw vrijers meteen bij u in bed. Sorry Clairke, daarvoor vind ik u te jong.

CLAIRKE: Ik wil ze niet bij mij in bed. Ik wil een logeerkamer.

THEI: Een logeerkamer? We hebben daarvoor geen plaats.

CLAIRKE: Als we willen wel.

THEI: Ja? Hoezo?

CLAIRKE: Als opa hier niet was, was er toch een kamer vrij.

ANGELE: Dat is zeker kind. Met opa uit huis zijn alle problemen opgelost.

THEI: Maar opa is in huis. Daar kunnen we niet om heen. En ik kan hem moeilijk vragen om zo rap mogelijk dood te gaan.

CLAIRKE: Opa moet niet doodgaan. Hij kan ook naar een rusthuis.

ANGELE: Dat is voor iedereen de beste oplossing. Hij is daar tussen mensen van zijn eigen leeftijd en...

THEI: Wij zijn er vanaf wilt ge zeggen.

ANGELE: Wij kunnen in ieder geval normaal leven.

THEI: Ik wil het niet weten. Opa blijft hier zolang hij dat zelf wil. Ik ga mijn eigen vader niet uit zijn eigen huis zetten. En nu ben ik weg.

(Thei pakt zijn doos met boterhammen die Angèle intussen heeft klaargezet en steekt ze in zijn aktetas. Hij neemt zijn jas van de kapstok en vertrekt langs de voordeur.)

ANGELE: Onze pa bijt niet kind. Hij wil er niet van horen.

CLAIRKE: En toch haal ik mijn slag thuis. Ik zaag hem de oren van zijn kop. Ik wil die logeerkamer.

ANGELE: Op mij kunt ge rekenen Clairke. Ik steun u door dik en dun. Ik heb niets tegen opa. Maar ik wil niet langer bejaardenhelpster zijn. Ik wil vrij zijn en leven zoals iedere huisvrouw.

CLAIRKE: Ge hebt gelijk make. Wij moeten doorzetten. Opa moet hier buiten. Nu ga ik werken. Tot straks.

ANGELE: Tot straks kind.

(Clairke bergt haar brooddoos in haar tas, neemt haar jas van de kapstok en vertrekt langs de voordeur. Opa trekt zich terug in zijn kamertje.)

Tweede tafereel: Opa – Angèle.

ANGELE: Ik zal die oude brombeer eens uit zijn nest koteren. En hem wat te eten geven. 't Zal weer niet goed genoeg zijn. Maar dat ben ik gewoon.

(Angèle gaat tot onder aan de trap.)

ANGELE: Pa!!! Paaaa!

OPA: Ja.

ANGELE: Komen eten.

OPA: Watte?

ANGELE: Komen eeeee-ten!

OPA: Ik ben nog moe.

ANGELE: Dan slaapt ge straks maar verder in uw zetel. Nu moet ge komen eten.

OPA: Ja.

(Angèle gaat terug naar de tafel. Ze maakt enkele boterhammen klaar met confituur en giet een tas koffie in. Daarna gaat ze naar de keuken. Opa komt van zijn kamertje, sukkelt de trap af en gaat tot aan de kast.)

OPA: 't Zal weer 'gene vette' zijn Klaar. Ge zult dat zien.

(Opa gaat naar de tafel en zet zich neer voor het ontbijt. Hij neemt een boterham, kijkt wat ertussen is en gooit hem terug neer.)

OPA: Er ligt geen spek tussen mijn boterham.

ANGELE: *(komt uit de keuken)* Ik heb geen spek.

OPA: Dan eet ik niet.

ANGELE: Dan legt ge er uw kop maar naast.

OPA: Angèle ik wil spek.

ANGELE: Ik kan u geen spek geven als er geen is.

OPA: Er is spek genoeg.

ANGELE: Ja? Waar dan?

OPA: Bij de slager. Ge moet het alleen gaan halen.

ANGELE: Ik heb geen tijd gehad. Ge moet content zijn met wat er is.

OPA: Ik ben niet content.

ANGELE: Omdat ik u veel te veel eitjes onder uw gat leg. Moest ge in een rusthuis wonen, ge zou veel minder noten op uw zang hebben.

OPA: Ik woon niet in een rusthuis.

ANGELE: Wat niet is kan nog komen.

OPA: Nooit begot.

ANGELE: *(zet zich bij opa aan tafel)* Waarom niet pa? In een rusthuis leeft ge tussen mensen van uw leeftijd. Ge kunt er mee klappen over de goede oude tijd. En met de kaarten spelen.

OPA: Dat kan ik hier ook. Tenminste als er iemand tijd voor me heeft.

ANGELE: Thei en ons Clairke moeten gaan werken. En ik moet voor het huishouden en voor u zorgen. Er schiet echt geen tijd over.

OPA: Voor mij heeft niemand tijd.

ANGELE: Die mensen in een rusthuis hebben heel veel tijd voor u. Dat gaat best meevallen zulle.

OPA: Ik moet het niet weten. Ik blijf hier. Bij mijn Klaar.

ANGELE: Uw Klaar zou toch meekunnen naar het rusthuis.

OPA: (*wordt kwaad*) Wa... wablijf de... dedju. Zoudt gij mijn Klaar in een pee... peekeshuis durven steken? De ma van onze Thei en de oma van ons Clairke? Ge... ge moest eens durven.

ANGELE: (*terzijde*) Die vent is niet goed wijs. Als iemand over zijn Klaar begint slaan zijn stoppen door. (*tegen opa*) 't Is al goed pa. Ik heb niets gezegd.

OPA: Da... dat is 't beste wa... wat ge kunt doen. Zwijgen de... dedju. Wa... want als gij uw ba... bakkes opentrekt komt er to... toch niets fa... fatsoenlijks uit.

ANGELE: Een beetje minder is ook nog goed hè. Ik ga mij aankleden. (*aan de deur*) En denk maar eens goed na over wat ik gezegd heb.

(Angele gaat naar de slaapvertrekken om zich om te kleden.)

OPA: Ik moet daar niet over nadenken. (*Opa zoekt wat rond op tafel en kijkt opnieuw tussen zijn boterham.*) Een snee met gelei. Is dat nu eten voor een oude mens. Daar wordt ge zo slap van als een vod. (*Opa duwt de boterhammen aan de kant*) Dat ze haar vuiligheid zelf opvreet. (*Opa drinkt even hevig slurpend aan zijn koffie.*) Die koffie is koud. Dat moest er nog aan mankeren. 't Komt niet zo nauw voor die oude grommelpot. Ik durf wedden dat er in de pan nog spek ligt van gisteren.

(Opa gaat naar de keuken. Door het doorgeefluik zien we hem rommelen en zoeken. Dan haalt hij triomfantelijk een pan naar boven en haalt er een stukje spek uit. Hij gaat terug aan tafel en begint gretig te eten.)

OPA: Ziet ge 't wel. Ik wist dat er nog spek was. Die heks wil het gewoon niet geven. Maar om Door Vanachter in slaap te wiegen moet ze veel vroeger opstaan.

(Opa staat recht met de mond nog vol en schuifelt tot bij de foto van Klaar.)

OPA: Klaar die Angèle is geen goed vrouwmens. Ze stopt het spek in de pan en ons in een peekeshuis. Tenminste als ze haar goesting krijgt. Ik kan dat toch niet laten gebeuren hè Klaar. Gij hebt dat niet verdiend. En ik ook niet. En 't ergste van al, ons Clairke doet daar aan mee. Ons eigen kleinkind verdomme. 't Is om mee te janken.

(Opa sloft naar zijn zetel en zet zich neer. Angele komt terug binnen, gekleed om weg te gaan.)

ANGELE: Pa ik ga boodschappen doen.

OPA: Ja.

ANGELE: Moet ik iets meebrengen voor u?

OPA: Spek.

ANGELE: Ja natuurlijk. Spek. Als ik genoeg tijd heb en het niet vergeet zal ik er proberen aan te denken. Tot straks.

(Angèle vertrekt langs de voordeur. Opa roept haar na.)

OPA: Ge moet er niet aan denken. Ge moet het doen. Stom wijf.

Derde tafereel: Opa – Tuur.

OPA: (*Opa komt uit zijn zetel en gaat tot bij Klaar.*) Klaar ze is weg Boodschappen doen zegt ze. En als ze tijd heeft en het niet vergeet zal ze er proberen aan te denken om spek mee te brengen. Die heeft straks geen spek bij. Ge zult dat zien. Die gaat zelfs geen boodschappen doen. Die gaat kletsen bij de burens. Dat is wat anders hè. Ge moet niet vragen over wie het weer zal gaan. Mijn oren beginnen al te toeten. (*Het blijft even stil.*)'t Zal weer een lange voormiddag worden. Wat zal ik doen Klaar? De gazet van gisteren ken ik van buiten en die van vandaag is er nog niet. Weet ge wat? Ik zet mij rustig in mijn zetel en kijk stilletjes naar u. Zo gaat de tijd ook voorbij.

(*Tuur is binnengekomen langs de keuken.*)

TUUR: Hei Door. Staat ge tegen uw eigen te praten?

OPA: Ha Tuur. Nee jong. Tegen ons Klaar.

TUUR: Uw Klaar is er niet meer Door.

OPA: Toch wel Tuur. Ze is er nog. En ze luistert naar mij als er iets op mijn lever ligt.

TUUR: Ligt er iets op uw lever?

OPA: Ja Tuur. Ik zit met een zwaar probleem.

TUUR: Is 't zo erg?

OPA: Nog erger jong. Kom, zet u aan tafel. Ik zal u alles vertellen. En in passant drinken we jeneverke. (witteke).

(*Tuur zet zich aan tafel. Opa haalt de fles en de glazen erbij en schenkt in. Daarna zet hij zich bij Tuur. Tijdens hun gesprek nippen ze regelmatig aan hun borrel en schenkt opa de glazen weer vol.*)

TUUR: Angèle zou dat wel niet goedkeuren hè Door.

OPA: Dat kreng gunt mij helemaal niets. Dus moet ik er van profiteren als ze weg is.

TUUR: Gelijk hebt ge. Als ge haar laat doen...

OPA: Zit ik binnen de kortste keren in een peekeshuis. (bejaardentehuis)

TUUR: Dat meent ge niet.

OPA: Ik meen dat wel. Ik moet hier buiten. En liever vandaag nog dan morgen.

TUUR: Thei gaat dat nooit laten gebeuren.

OPA: Onze Thei? Die heeft niets te zeggen, de broekschijs. Die staat waar de bezem staat.

TUUR: En Clairke dan?

OPA: Die vraagt niet beter. Die wil een logeerkamer voor haar vrijers.

TUUR: Als dat zo zit dan zit ge serieus in nesten.

OPA: Als ge dat maar weet.

TUUR: Ge moogt u niet laten doen Door.

OPA: Wat kan ik doen? Een mens op mijn leeftijd.

TUUR: Ge zijt maar zo oud als ge u voelt.

OPA: Dat is het hem juist. Ik voel mij oud, heel oud, stokoud.

TUUR: Dat is uw eigen schuld. Hoe lang is uw Klaar nu al weg?

OPA: Al zeven jaar Tuur.

TUUR: En hebt ge in al die jaren ooit nog een ander vrouw gehad? Ik bedoel 'echt' gehad?

OPA: Daar heb ik zelfs nooit aan gedacht. Tuur toch, wat zou ons Klaar daar van zeggen?

TUUR: Helemaal niets. Uw Klaar kan dat verdragen.

OPA: (*Opa kijkt naar de foto.*) Is dat zo Klaar? Neen hè. Dat wist ik.

TUUR: En toch moet ge het doen Door. Zo af en toe eens een jong wijveke bij u in 't bed pakken en u eens goed laten gaan. Daar fleurt ge helemaal van op.

OPA: Dat kan goed zijn. Maar ik durf dat niet. Moest Angèle dat te weten komen. Dan is 't kot hier te klein.

TUUR: Ze moet dat juist te weten komen.

OPA: Tuur gij zijt niet goed wijs. Moest die venijnige feeke dat ooit te weten komen, die vreet mij op met huid en haar.

TUUR: Ze zal wel een paar keer moeten slikken als ze hoort wat ge haar te zeggen hebt.

OPA: Wat heb ik haar te zeggen?

TUUR: Dat ge contact zoekt met andere vrouwen. Omdat ge u te jong en te goed voelt om alleen te blijven. En dat ge overweegt om te hertrouwen indien ge uw goesting vindt.

OPA: Wablief! Ik hertrouwen? Nooit van mijn leven niet. Ik ben niet zot hè Tuur.

TUUR: Ge moet niet menen wat ge zegt maar zeggen dat ge het meent. Om ze de daver op het lijf te jagen. Ge laat voorzichtig doorschemeren dat dit huis nog altijd uw huis is. En dat zij en Thei misschien best naar iets anders uitzien.

OPA: Tuur als ik dat zeg krijgen ze hier het schijt. Ze gaan daar niet kunnen mee lachen. Vooral Angèle en Clairke niet.

TUUR: Dat is de bedoeling. Ze moeten voelen dat ge nog leeft. En nog helemaal niet afgeschreven zijt.

OPA: Ik weet niet of dat zal lukken. Maar 't is het proberen waard. Ik zou het moeten doen.

TUUR: Doe het dan.

OPA: Gij hebt goed zeggen. Hoe geraakt een oude pee zoals ik aan een jong wijveke?

TUUR: Dat is geen probleem. De gazet staat er vol van. Zullen we eens kijken?

OPA (*tegensputterend*) Ik weet niet of ik dat wel wil.

TUUR: Ge wilt dat wel. Kom op met die gazet.

OPA: Die is er nog niet.

TUUR: Pak dan die van gisteren. Kom aan Door, werk eens mee.

OPA: (*Opa haalt de krant.*) Als ge toch niet wilt lossen. Voilà.

TUUR: (*Tuur doorbladert de krant.*) De derde laatste en de voorlaatste bladzijde staan er vol van.

OPA: Gij weet dat zo goed.

TUUR: Ik kijk af en toe naar die annonces. Zo maar. Uit gezonde nieuwsgierigheid.

OPA: Ik weet niet of die nieuwsgierigheid wel zo gezond is voor een getrouwde vent.

TUUR: (*Tuur heeft intussen de juiste bladzijde gevonden.*) Fantaseren mag hè Door. Voilà, dit ziet er al goed uit. Tatiana. Een Russin uit Rusland.

OPA: Die wil ik niet.

TUUR: Waarom niet?

OPA: Daarom niet. Ik ben bang van dat volk. Altijd geweest.

TUUR: Dat is voor niets nodig. En ze is de moeite waard. Luister. “Wellustige lippen ...

OPA: Ze bijt toch niet?

TUUR: Bijlange niet. “Weelderige boezem, slank van lijf en leden.” Niet mis hè.

OPA: Allemaal goed en wel. Maar wat moet ik daarmee aanvangen?

TUUR: Wat ge maar wilt. “Alles bespreekbaar”, staat er. “Duik met u in bubbelbad”, staat er.

OPA: Dan moet ze zeker niet komen.

TUUR: Gij zijt een moeilijke klant weet ge. “Wellustige lippen, weelderige boezem, slank van lijf en leden, duik met u in bubbelbad.”. Dat lijkt mij dik in orde.

OPA: Mij niet. (*na enig aarzelen*) Ik heb geen bubbelbad.

TUUR: Dat hoeft niet persé hè Door.

OPA: Zoek toch maar een ander.

TUUR: Als gij ’t zo wilt, voor mij niet gelaten. Laat eens kijken. Hier zie. Natascha.

OPA: Nog een Russin uit Rusland?

TUUR: Dat kan. Die zijn ’t beste koop. En deze is echt de max Door, de absolute max. Luister. “Zeer erotisch”.

OPA: Wat is dat, erotisch?

TUUR: Dat is iets dat u kriebels bezorgt op een plaats waar ge het niet meer verwacht.

OPA: Ik voel precies al iets.

TUUR: “Geeft extra hete sensuele massage”.

OPA: Massage? Dat komt goed uit. Voor mijn linkerbeen. Dat kan van tijd zo mirakels veel pijn doen.

TUUR: Laat ik ze komen?

OPA: Ja. Neen. ’t Is te zeggen. Ik weet het niet. Dat extra heet staat mij niet aan.

TUUR: Die meisjes gaan niet verder dan ge kunt verdragen.

OPA: Hoe weet gij dat? Uit ondervinding?

TUUR: Nee jong. Ons Amelie zou dat niet graag hebben.

OPA: Ons Klaar ook niet.

TUUR: Uw Klaar is dood Door. Die heeft daar niets op tegen.

OPA: Dat zegt gij. Bekijk haar eens goed. Ze heeft mij al vies in de mot.

TUUR: Dat is maar een gedacht. Ze gunt u dat van harte. Zo een heerlijke massage. Zalig Door. Zeker weten. Van horen zeggen hè.

OPA: Daar wordt zoveel gezegd. En nog veel meer gelogen.

TUUR: Soms hoort ge ook wel eens de waarheid.

OPA: Ik ben er toch niet gerust in. Wie weet wat voor producten die Natascha gebruikt. Ze zal mijn been toch niet verbranden?

TUUR: Uw been zeker niet.

OPA: Iets anders wel?

TUUR: Natascha geeft u een sensuele massage hè Door. Dat is meer dan alleen maar uw been.

OPA: Mijn rug ook? Dat zal deugd doen. Die is 's morgens zo stijf als een plank. Van 't lang liggen.

TUUR: Als die Natascha u onderhanden genomen heeft is die stijfheid helemaal uit uw rug. Wat de rest betreft...

OPA: Daar blijft ze vanaf. Mijn linkerbeen en mijn rug, dat is al meer dan genoeg.

TUUR: Daar doet ge mee wat ge wilt. Laat ik ze komen?

OPA: Ja, 't is goed.

TUUR: Dat is dan nummer één. Nu nog een tweede.

OPA: Zou één niet genoeg zijn om te beginnen?

TUUR: Twee is altijd beter dan één hè Door.

OPA: Maar als één genoeg is, is twee teveel.

TUUR: Dat is ook waar. Maar ééntje op reserve kan nooit kwaad. Zoeken we verder?

OPA: 't Is goed. Maar enkel als reserve.

TUUR: Deze hier kan al dienen. Christelle Jarretel, super heet.

OPA: Super heet? Niks van. Dan vaar ik gelijk met mijn soep.

TUUR: Gelijk met uw soep?

OPA: Daar moet ik ook een kwartier in blazen om mijn tong niet te verbranden.

TUUR: En deze dan. Vanessa, adembenemend...

OPA: Ik ben al zo kort van adem.

TUUR: Bloedmooi...

OPA: Ik kan geen bloed zien.

TUUR: En oogverblindend.

OPA: Mijn zonnebril is kapot.

TUUR: Door, ge maakt het mij niet gemakkelijk. Deze misschien. Davy, mooi gevormd, zeer groot geschapen.

OPA: Een vent verdomme. Niet zeveren hè Tuur.

TUUR: Dat is geen zever. Verwent dames en heren. Hier zie, het staat er bij.

OPA: Dat er bij staat wat wil. Van die ruif voor mij geen hooi. Als ons Klaar dat moest weten.
Tuur jong, die krijgt iets.

TUUR: 't Was maar om te lachen Door.

OPA: Dat hoop ik.

TUUR: Deze is uw laatste kans, te nemen of te laten. "Kelly, betoverend mooi, jong en zwoel
....

OPA: Jong, jong, wat verstaan die onder jong?

TUUR: Dat kan van alles zijn. Maar minstens achttien jaar, jonger mag niet.

OPA: Achttien jaar? Gelijk ons Clairke. Tuur kunt gij u dat voorstellen? Ik met een kind
gelijk ons Clairke?

TUUR: Eigenlijk niet. Maar gelijk Angèle van uwe Door, dat zou misschien...

OPA: Wablief! Ik en Angèle van onze Door. Zijt gij zot. Zo'n serpent. En daarbij, onze Door
slaat mij de kop in als hij erachter komt.

TUUR: Ja maar, niet Angèle van uwe Door. Iemand van dezelfde leeftijd als Angèle van uwe
Door. Dat bedoel ik.

OPA: Dat verandert de zaak. Ik dacht al is Tuur nu helemaal zot geworden.

TUUR: Bijlange niet. Wel, wat vindt ge ervan?

OPA: Dat heeft wel iets. Angèle zal stik jaloers zijn als ze weet dat ik het doe met iemand die
niet ouder is dan zij.

TUUR: Als ge dat maar weet. Dus "jong en zwoel. Za...."

OPA: Stop eens. Zwoel, wat is dat?

TUUR: Wel, zwoel dat is zwoel zeker. Hoe moet ik dat nu uitleggen.

OPA: Gelijk het is. Is dat zo moeilijk?

TUUR: Nee, ge gaat dat direct verstaan. Ge weet hè Door, zo in volle zomer.

OPA: Ja....

TUUR: Als 't zo drukkend heet is.....

OPA: Ja...

TUUR: Zo vochtig warm....

OPA: Ja.....

TUUR: Hoe voelt dat aan?

OPA: Om u kapot te zweten.

TUUR: Dat ook. Maar als het zo benauwd en mottig wordt, wat zeggen de mensen dan? Dat
het.....

OPA: Gaat donderen.

TUUR: Nee, dat het zwoel weer is verdorie.

OPA: En dat “zwoel weer” wilt gij hier in huis halen?

TUUR: Geen zwoel weer maar zwoele liefde. Dat is heel iets anders.

OPA: En wat heeft die Kelly nog meer te bieden?

TUUR: “Een zalig lichaam. Ze zweeft met u naar de hemel.”

OPA: Naar de hemel? Niet te rap hè Tuur. Ons Klaar zit daar wel op mij te wachten. Maar ze moet nog een klein beetje geduld hebben.

TUUR: Door, gij moet tussendoor uw Klaar uit uw kop zetten.

OPA: Dat kan ik niet Tuur. Echt waar niet.

TUUR: Met Kelly lukt dat wel. Wat doe ik? Zet ik ze als eerste reserve.

OPA: Als eerste en als laatste. Dit wordt toch niets. Zouden we niet beter....

TUUR: Terugkrabbelen? Verdorie Door. Niet doen Door. Doorzetten Door.

OPA: Ik durf dat niet. Ik zie het al gebeuren, ik, een mens van bijna tachtig met zo een hitsig jong wijveke. Ik val zeker in affronten.

TUUR: Die wijvekes uit de gazet kennen hun stiel. Die krijgen u wel op toerental.

OPA: Daar ben ik vet mee als ik op platte band rijd.

TUUR: Daar bestaan remedies voor. Ge moet iets pakken.

OPA: Ge bedoelt een pilletje. Vinagra of zoiets.

TUUR: Geen vinagra maar viagra.

OPA: Dat zeg ik toch. Vinagra. Dat is geen avance jong. Iets wat al zeven jaar slaapt wordt van zo één pilletje niet wakker.

TUUR: Dan moet ge iets straffers nemen.

OPA: Iets straffer? Kent gij zoiets.

TUUR: Natuurlijk. Epo.

OPA: Epo? Dat is voor sportmannen Tuur. Kijk maar op 't sportblad. Er is weer een oudere coureur betrapt met dat spul.

TUUR: En waarom pakken die oudere coureurs dat spul, denkt ge?

OPA: Om zich zo sterk te voelen als een jongere.

TUUR: Voilà. En wat hebt gij nodig? U zo sterk voelen als een jongere.

OPA: Dat is waar verdorie. Moest ik mij zo sterk en fit voelen als een jonge vent dan zou het nog kunnen.

TUUR: Dus Door? Pakken Door!

OPA: Ik durf niet. Ik ben bang van een spuit.

TUUR: Ge kunt dat ook in pilletjes krijgen.

OPA: Is 't echt?

TUUR: Ik ga daarvoor niet liegen hè Door.

OPA: Als dat zo zit durf ik dat wel riskeren. Maar hoe geraak ik daaraan? Zonder voorschrift gaat de apotheker dat nooit geven.

TUUR: Ge moet daarvoor niet bij de apotheker zijn.

OPA: Waar dan wel?

TUUR: Bij de veearts (vétérinaire) Door. Bij éne die ge heel goed kent.

OPA: En gij kent er zo éne?

TUUR: Juist. Ene die veel klanten heeft. Ik mag wel zijn naam niet noemen.

OPA: Ge speelt een gevaarlijk spelletje Tuur.

TUUR: Dat weet ik. Maar alle voorzorgen zijn getroffen. Ge kunt er enkel bestellen per telefoon.

OPA: En wat als het gerecht die telefoon afluistert?

TUUR: Daar is ook aan gedacht. Bellen mag enkel en alleen van uit een publieke telefooncel en in codevorm.

OPA: In codevorm? Dat is op zich toch al verdacht.

TUUR: Ge moet een code gebruiken die geen argwaan wekt. Ge moet bijvoorbeeld geen wespen bestellen.

OPA: Natuurlijk niet. Wespen bij een veearts! Dom, dom, dom.

TUUR: Of ook geen gesneden brood vragen.

OPA: Nog dommer. Een veearts is geen bakker.

TUUR: Of nog erger: een binnenband.

OPA: Een binnenband? Wie is er nu zo stom? Een binnenband vindt ge toch enkel bij een fietsenmaker.

TUUR: Voilà.

OPA: Welke code gebruikt gij Tuur. Als ik dat mag weten.

TUUR: Ik zeg gewoon:” Mijn ezel heeft pijn aan zijn **poten**”.

OPA: Is 't echt? Ik wist niet dat gij een ezel hebt.

TUUR: Ik heb ook geen ezel, slimmeke.

OPA: Hoe kan die dan pijn hebben aan zijn poten?

TUUR: Door, gij verstaat het niet hè.

OPA: Ik versta er geen knijt (sikkepit) van.

TUUR: Voor wie moet ik epo bestellen?

OPA: Voor mij zeker.

TUUR: Wie is dan den ezel?

OPA: Moet ik dat weten?

TUUR: Natuurlijk moet gij dat weten.

OPA: Dus ken ik hem.

TUUR: Zo goed als gij uw eigen kent. Gij zijt het zelf.

OPA: Ha zo. Ik ben die ezel.

TUUR: Voilà. Hebt ge het eindelijk door Door?

OPA: Mijn eurocent is gevallen.

TUUR: En om uw epo te bestellen zeg ik: "Mijn **eezel** heeft pijn aan zijn **poooten**. **Eeezel** **poooten**. **Epo**. Hebt ge hem?"

OPA: Ik heb hem. **Eeezelspoooten**. Epo. Maar waarom heeft deze ezel **pijn** aan zijn poten?"

TUUR: Omdat pijn begint met de **p** van **pillen**. Daarom. Is het duidelijk?"

OPA: Toch nog één vraagje. Hoe weet die veearts hoeveel pillen deze ezel nodig heeft?"

TUUR: Dat is heel simpel Door. Die veearts vraagt gewoon: "Is het erg?" En als ik zeg: "Hij hinkt", dan stuurt die mij zes losse pilletjes op. Zeg ik: "Hij mankt", dan krijg ik een klein doosje.

OPA: En voor een grote doos?"

TUUR: Dan is den ezel helemaal van de poot af.

OPA: Goed gevonden Tuur.

TUUR: Slim hè. Allee, wat is er van de kwestie? Doen we het?"

OPA: We doen het. Gij zorgt voor alles. Ge laat Natascha komen en bestelt de epo.

TUUR: Dat komt in orde. Zeg eens, aan hoeveel epo had ge gedacht?"

OPA: Ik begin met te hinken. Als 't meevalt kan ik later nog altijd manken.

TUUR: En blijft het gelijk wanneer die vrouwtjes komen?"

OPA: Nee verdorie. Ze moeten komen als ik alleen thuis ben.

TUUR: En dat is?"

OPA: De maandagnamiddag. Dan is Angèle fietsen met de fietsclub. Of de woensdagnamiddag. Dan gaat ze wandelen....

TUUR: Met de wandelclub.

OPA: Hoe weet gij dat?"

TUUR: Zuiver gegokt. Dus op maandag - of woensdagnamiddag. En ge weet wat ge moet doen als zo'n stoeipoes zich aanbiedt?"

OPA: Natuurlijk. Dat wijst toch zijn eigen. Wat moet ik doen Tuur?"

TUUR: Om te beginnen ze heel hartelijk te ontvangen.

OPA: Dat zal niet mankeren.

TUUR: Dan een prijs afspreken.

OPA: Mag ik afbieden?"

TUUR: Niet te veel hè. 't Is geen beestenmarkt. En dan...

OPA: Gelijk naar boven en ju dedju.

TUUR: Niet te rap Door. Gij laat eerst haar naar boven gaan. Om zich gereed maken.

OPA: Daar zou ik zelf nooit aan gedacht hebben.

TUUR: En wat doet gij intussen?"

OPA: Wachten tot ze roept?"

TUUR: Nee, iets anders.

OPA: Mij ook gereed maken?

TUUR: Juist. En hoe?

OPA: Moet gij nu alles weten?

TUUR: Ik niet. Maar gij. Wat moogt ge zeker niet vergeten?

OPA: Wat was dat ook weer? Als gij het zegt weet ik het zulle.

TUUR: Uw epo te pakken. Of ge brengt er niets van terecht.

OPA: Dat is het. Dat zou ik nog rats vergeten.

TUUR: Eén pilletje. Niet meer.

OPA: Zou twee niet beter zijn? Om zeker te spelen.

TUUR: Eén is meer dan genoeg. Met twee gaat ge te keer gaan gelijk een bronstig beest.

OPA: Ongeveer gelijk dit? (*Opa slaat met beide handen op de borst, springt enkele keren in de lucht en brult gelijk een bronstig beest.*)

TUUR: Zoiets ja. Dat kind gaat een schrik pakken.

OPA: Dat mag zeker niet gebeuren.

TUUR: En dan de liefde bedrijven zoals ze dat tegenwoordig doen.

OPA: Hoe doen ze dat tegenwoordig? Ik ben van de oude tijd zulle.

TUUR: Ik zal u dat eens haarfijn uitleggen. De liefde bedrijven is zoiets als een voetbalmatch spelen.

OPA: Dan komt mijn epo goed van pas.

TUUR: Ge hebt drie delen: voor de match, de match zelf en na de match. Verstaat ge dat?

OPA: Van voetbal ken ik alles jong.

TUUR: Voor de match worden de spelers eerst gemasseerd. Dan warmen ze zich op. Ze worden in uiterste concentratie gebracht en zodanig opgepept en opgehitst dat ze gelijk een kwade hond in de bal zouden bijten.

OPA: (*Opa imiteert een kwade hond*) Graw, waw, waw. Ik bijt erin.

TUUR: Goed zo. In de liefde noemen ze dat het voorspel.

OPA: Het voorspel?

TUUR: Juist. Het spel dat gespeeld wordt voor het spel begint. En dan fluit de arbiter de match op gang.

OPA: Zeg Tuur, van dat voorspel ga ik niet te veel werk maken zulle.

TUUR: Waarom niet Door?

OPA: Ik ben bang dat de match gespeeld is voor de arbiter gefloten heeft.

TUUR: Zit ge zo hevig?

OPA: Een duiver op weduwschap met epo in zijn krop. Kunt ge u dat voorstellen?

TUUR: Heel goed. Maar ge moet u bedwingen of 't spel is verbrod.

OPA: 't Zal erg zijn.

TUUR: Dus ik zorg voor die epo en reserveer uw gezelschap.

OPA: Dat is goed. En laat het vooruitgaan.

TUUR: Ge hebt het goed te pakken. Stuur ik ze ineens alle twee?

OPA: Neen Tuur. Alleen Natascha.

TUUR: En Kelly dan?

OPA: Die staat toch maar reserve. Voor als Natascha niet komt.

TUUR: Dat was ik al vergeten. Dus alleen Natascha.

OPA: Dat is de afspraak. (*De bel gaat.*) Wie kan dat zijn? Een moment Tuur. Ik zal daar eens korte metten mee maken. (*Opa gaat naar de voordeur.*)

TUUR: Ik zal mijn beste vriend eens goed verwennen. Ik stuur zowel Natascha als Kelly op hem af, twee stoeipoezen die niet van de poes zijn. Ik hoop dat mijn epo zijn werk doet. 't Komt er vooral op aan dat het goed zit tussen zijn oren. Dan zit het overal goed. Dat moet lukken.

OPA: (*Opa komt terug binnen*) Voila, afgehandeld.

TUUR: Een leurder?

OPA: Nee, Jehova. Ik heb nu wel ander dingen aan mijn kop.

TUUR: Als ge dat maar weet. Dus zoals afgesproken.?

OPA: Zoals afgesproken. Tuur jong, ik voel mij al herleven. Ik voel het bloed door mijn aderen stromen. Ik voel mijn hart bonzen. Ik voel....

TUUR: Wacht maar tot het zover is. Ge gaat niet meer weten wat ge voelt. Allee, tot ziens Door.

OPA: Tot ziens Tuur. En al op voorhand bedankt.

TUUR: 't Is graag gedaan. Heel graag gedaan.

(*Tuur vertrekt langs de keuken. Opa gaat tot bij zijn Klaar.*)

OPA: Klaar wicht, gij zijt niet content zeker? Nee, ik zie het aan uw gezicht. Gij ziet dat niet zitten hè. Rechttuit gezegd: ik ook niet. Maar ik moet het doen of ik lig hier buiten. Ge kent de burens zo goed als ik hè Klaar. Angèle zal rap weten dat ik bezoek heb gekregen. Als ik haar dan vertel dat ik een ander vrouwmens zoek vliegt er gegarandeerd een piepel (vlinder) uit haar gat van 't verschieten. Er kunnen twee dingen gebeuren. Ofwel trekt ze hare kak op en legt ze mij in de watjes. Ofwel is het oorlog en steekt ze mij in een gesticht. Wat zal het worden denkt ge? Het laatste? Ik denk het ook. Maar dat risico moet ik nemen.

DOEK

T W E E D E B E D R I J F

Vierde tafereel: Opa – Angèle – Natascha.

(Enkele dagen later op maandag namiddag. Opa zit in zijn zetel met zijn vingers te draaien en kijkt regelmatig op de klok. Angèle komt van boven. Ze is gekleed om te gaan fietsen.)

ANGÈLE: Pa ik ga fietsen. Als we ver rijden kan het straks wat later worden. Dat geeft toch niet?

OPA: Helemaal niet. Rijd maar zo ver als ge kunt.

ANGÈLE: En blijf maar zo lang mogelijk weg, wilt ge zeggen.

OPA: Toch niet, toch niet. *(terzijde)* Toch wel, zo lang mogelijk.

(Angèle vertrekt langs de keuken. Opa blijft ongeduldig achter in zijn zetel. De bel rinkelt.)

OPA: *(over zijn toeren)* De bel. De bel de... dedju. Dat moet ze zijn. Tu... Tu... Tu... Tuur zei dat ze vandaag zou komen. Maar zo vroeg al. Die kan precies niet wachten om er aan te beginnen. *(Opa loopt tot voor de spiegel, doet wat speeksel op zijn hand en wrijft over zijn haar.)* Mijn haar een beetje fat... fatsoenlijk doen. *(Opa voelt aan zijn tanden)* Mijn gebit zit goe... goed vast. *(Opa wrijft over de plooi in zijn broek)* Een beetje plo... plooi in mijn broek. Voilà. *(De bel rinkelt opnieuw)* Ja ik kom. Die is ongeduldig zeg. *(Opa loopt richting voordeur, bedenkt zich, loopt terug naar de foto van Klaar en legt de foto plat).* Kl... Klaar, 't is misschien beter dat ge dat allemaal niet ziet. Rust maar een beetje. *(Opa loopt terug naar de deur.)* Ik ko... kom.

(Opa opent de voordeur. Natascha komt binnen. Haar taal is een mengelmoes van Duits en Nederlands. Opa probeert ook een paar woorden Duits.)

NATASCHA: Goede daaag, mein herr.

OPA: Goede dag fraulein.

NATASCHA: Ich bin Natascha.

OPA: Ich bin Door. Kom maar door.

NATASCHA: Ich heb hier ein romantische rendez-vous mit eine Vanachter Door.

OPA: Met Door Vanachter. Dat weet ik.

NATASCHA: En hij is zu hause, thuis, diese Vanachter Door?

OPA: Zeker weten. Hij zit al de hele dag op "heisse" kolen.

NATASCHA: Wilt u hem sagen ich bin hier.

OPA: Ik moet niets zagen. Hij weet het al.

NATASCHA: Hoe is dat möglich? Hij heeft mij niet gesehen.

OPA: Toch wel. Hij ziet u al de hele tijd.

NATASCHA: Gij wilt sagen, gij zijt...?

OPA: Ja, ich bin.

NATASCHA: Is dat zo? 't Is gij die wilt mit mij dat ding doen?

OPA: Ja, ik wil met u dat ding doen. Ding doen, ding doen. 't Is precies een deurbel.

NATASCHA: Zal dat nog "marchieren" opa?

OPA: Of dat zal "marchieren"? Kaarsrecht gelijk een soldaat op een defilé. Of denkt gij dat ik te oud ben?

NATASCHA: Te oud is men niemals. Zolang dat ding kreupt naar boven...

OPA: Dat ding kreupt naar boven? Maar mijn kind. Dat vliegt omhoog. Dat is wat anders hè.

NATASCHA: Als dat is zo, er is gene probleem mijn lieve alte opa. Waar wij zullen dat ding doen? Daar op die canapé?

OPA: Nee verdomme. Dat is te gevaarlijk. Wij duiken in bed, ginds op mijn kamerke.

NATASCHA: In bed is zeer goed. Kom, we zullen direct dat ding doen.

OPA: Stop! Niet zo rap. Eerst de prijs afspreken.

NATASCHA: De prijs? Is toch niet wichtig.

OPA: Is heel wichtig. Ik moet het wel kunnen betalen.

NATASCHA: Dat is zo. Wat zal ik sagen. Gij zijt zo een lieve alte opa. Voor u zweihundert und fünfzig euro is schon goed.

OPA: Schoon goed? Dat zal wel. Zweihundert und fünfzig euro, dat zijn tienduizend ballen. Nataschke kind, ik vind dat heel veel.

NATASCHA: Nein. Is zeer billig...goedkoop. Ich bin een luxe-mädchen.

OPA: Ik heb geen lux gevraagd. Kan daar echt niets vanaf? Ik heb een seniorenpas. Moet ik hem laten zien?

NATASCHA: Die seniorenpas?

OPA: Wat anders?

NATASCHA: Nein, nein. In onze beroep senioren zij betalen dezelfde prijs.

OPA: Dat vind ik nu echt niet schoon zie.

NATASCHA: In feite zij zouden meer moeten betalen. Met eine senior dat ding doen het duurt soms lang, weist du.

OPA: Oh, maar bij mij zal dat wel meevallen.

NATASCHA: Toch geeft het gene vermindierung.

OPA: In die prijs is dan toch zeker alles inbegrepen?

NATASCHA: Sicher, sicher, alles is einbegrepen.

OPA: Ook die massage?

NATASCHA: Die lieve alte opa wil auch eine massage?

OPA: Natuurlijk. Ik wil alles wat in de gazet staat. Met wat gaat ge beginnen? Met mijn links been?

NATASCHA: Uw linkse been?

OPA: Of met mijn rug?

NATASCHA: Opa gij zijt zo komisch. Gij zult wel voelen waar gij wat voelt. Zullen wij hingehen und anfangen?

OPA: Geht gij maar eerst hin. En maak u fertig.

NATASCHA: Aber Opa, gij zult mij fertig machen. Doch?

OPA: Doe dat maar zelf. Gij kunt dat beter dan ik.

NATASCHA: Gij liebe kleine deugniet, gij hebt wat im Sinn nicht?

OPA: Als ge dat maar weet. Als ik de volle pot moet betalen wil ik waar voor mijn geld. Vertrek maar. Daar het trapje op.

NATASCHA: Is goed. Kom aber snel Liebling. Ich wacht vol ungeduld Schätchen.

OPA: Begin maar met de opwarming Schätchen. Liebling komt sofort.

(Natascha gaat naar boven. Opa houdt de foto van Klaar even recht.)

OPA: Klaar ze is hier wicht. 't Gaat er van komen. *(Opa legt de foto terug neer)* Wat moest ik nu weer doen? Mij gereedmaken. Juist, mijn epo pakken.

(Opa loopt naar de keuken en komt terug met een pilletje en een glas water. Hij slikt het pilletje naar binnen.)

OPA: Eens zien of het werkt.

(Opa steekt de borst vooruit en met geplooiden armen probeert hij een fors gebrul te produceren. Er komt niet al te veel geluid naar boven.)

OPA: Gene vette. Ik pak er twee verdomme. Het beest moet brullen.

(Opa loopt terug naar de keuken, komt terug met een tweede pilletje en slikt het eveneens naar binnen.)

OPA: Eens zien wat het nu geeft.

(Opa slaat zich met beide vuisten op de borst, maakt een paar luchtsprongetjes en brult gelijk een bronstig beest. Hij heft de foto van Klaar even op.)

OPA: Klaar ik ben gereed. Het spel kan beginnen. De opwarming slaag ik over. Dan kan de arbiter de match direct op gang fluiten. En dan vlieg ik erin. Ik ga scoren. Ik voel het. Tot straks Klaar.

(Opa legt de foto terug neer en huppelt naar zijn kamertje.)

Vijfde tafereel: tafereel: Opa – Angele - Natascha..

(Angèle komt binnen langs de keuken.)

ANGÈLE: Dat mij zoiets moet overkomen. Rijd ik toch wel plat zeker nog voor dat we vertrokken zijn. Mijn fietsnamiddag is naar de vaantjes. En zie mijn handen eens hoe vuil. Die moet ik eerst gaan wassen.

(Angèle gaat naar de keuken om haar handen te wassen. Wanneer ze in de keuken is horen we gekreun op Door's kamertje.)

NATASCHA: Gaat het Opa?

OPA: Niet goed.

NATASCHA: Probeer nog maal.

OPA: Jaaa.

(Angèle komt terug naar binnen en merkt nu pas dat opa er niet is.)

ANGÈLE: Tiens, onze pa is er niet. *(kijkt even rond)* Waar zou die zitten. Natuurlijk, terug in zijn bed gekropen. Dat is het beste wat hij kan doen. Dan doet hij zeker geen kwaad. En zijn Klaar heeft hij ook slapen gelegd. *(Angèle zet de foto van Klaar terug recht.)* Die oude man wordt helemaal kinds.

(Opa kreunt.)

OPA: Ik kan het niet. Ik kan het niet.

ANGÈLE: Ocharme, de sukkelaar heeft een nachtmerrie. Hij droomt weer van ons ma. Hij kan nog altijd niet verwerken dat ze dood is, na zeven jaar nog altijd niet. Zou ik hem wakker maken? Dat is misschien het beste. Dan kan hij daarna rustig verder slapen.

(Angèle gaat op de tippen van haar tenen het trapje op en luistert aan de deur.)

OPA: Dat doet deugd zie. Dat doet goed.

(Angèle komt op de tippen van haar tenen terug naar beneden.)

ANGÈLE: Het doet deugd zegt hij. Gelukkig, zijn nachtmerrie is voorbij. Waarschijnlijk beleeft hij nu een zalige droom. Ik zal hem maar rustig laten maffen en genieten. Intussen ben ik gerust.

(Angèle gaat terug naar de tafel)

ANGÈLE: Ik moet straks toch nog eens serieus met onze Thei klappen. Er moet iets gebeuren met zijn pa. Hij heeft daar wel geen oren naar omdat het zijn pa is. Maar ik heb er wel de last van. Zo kan het echt niet verder. Wat zou ik nu doen? Gaan winkelen? Dat is voor straks. Ik ga eerst de bedden opmaken.

(Angèle gaat naar boven door de deur rechtsachter. Als Angèle weg is komen Natascha en Opa van het kamertje. Opa is nog bezig met zijn bretellen over zijn schouders te trekken.)

OPA: Sorry Natascha.

NATASCHA: Sorry is niet nodig opa. Zo wat kan immer passieren.

OPA: Ik voelde mij zo moe. Ik had meer goesting om te slapen.

NATASCHA: Is toch niet schimm

OPA: Slim is 't zeker niet. Ik ben tweehonderd vijftig euro kwijt. Voor niets.

NATASCHA: Zal ik nog eenmaal wederkomen?

OPA: Dat zal niet nodig zijn. Ik heb er mijn buik van vol.

NATASCHA: Schon goed. Als gij wilt, gij kunt mij immer anrufen, telefonieren.

OPA: Dat zal ik doen. Vertrek nu maar rap voor iemand u ziet.

NATASCHA: Dag lieve alte opa. Gij bekomt nog ein kleine kuusjen. *(Natascha geeft opa een afscheidskusje op de wang.)* *(zangerig)* Auf wiedersehen.

OPA: *(imiteert)* Auf wiedersehen.

(Opa gaat tot bij de foto van Klaar.)

OPA: Klaar wat zie ik nu? Gij zijt recht gekropen. Toch niet van colère zeker? Dat was voor niets nodig zulle. Ik ben lelijk in affronten gevallen. Wilt ge geloven dat die epo vervallen is. *(Opa wijst naar beneden)* Hij “bougeerde” geen vin. Slaphanger!!!! En die massage trok ook al op niets. Wel twintig keren heb ik gezegd: mijn links been en mijn rug. Maar niets daarvan. Ze zat altijd ergens tussenin te frommelen, de stomme trut.

(Angèle komt binnen)

ANGÈLE: Ha! Ge zijt al op.

OPA: *(verschrikt)* Ha! Ge zijt al thuis.

ANGÈLE: Dat ziet ge toch.

OPA: Nu dat ge ’t zegt, ja. Hoe komt het?

ANGÈLE: Platte band jong.

OPA: Gij ook al.

ANGÈLE: Wie nog?

OPA: Ik misschien.

ANGÈLE: Dat kan moeilijk hè pa. Platvallen in bed.

OPA: Daar ben ik nog zo zeker niet van. Maar hoe weet gij dat ik in bed lag?

ANGÈLE: Ik heb u horen roepen in uw slaap.” Ik kan het niet, ik kan het niet”.

OPA: Heb ik dat geroepen?

ANGÈLE: Ja, heel hard. Ge had precies een lelijke nachtmerrie.

OPA: Ja, nu weet ik het weer. Ik zag ons ma. Ze stond vlakbij en ze wenkte mij. Ik wilde ze pakken en knuffelen. Maar ik kon er niet bij. Ik ben er nog niet goed van.

ANGÈLE: Ge hebt ook schoon gedroomd.

OPA: Ja? Heb ik nog iets gezegd?

ANGÈLE: Jazeker. “Dat doet deugd zie. Dat doet goed.”

OPA: Dan heb ik ze toch te pakken gekregen.

ANGÈLE: Ge moet ons ma uit uw kop zetten.

OPA: Dat is rap gezegd Angèle. Maar hoe moet ik dat doen?

ANGÈLE: Ge moet u met wat anders bezighouden.

OPA: Met wat? Met een andere vrouw misschien?

ANGÈLE: Zijt ge zot! Gij op uw leeftijd. Zet dat maar rap uit uw kop.

OPA: Ziet ge ’t wel. Als ik iets zeg is het nooit goed.

ANGÈLE: Zoiets zegt ge niet. Laat staan dat ge het ooit zou doen. Ik durf er niet aan denken. Ik loop nog even naar de winkel. Iets halen voor bij de boterham. Ik blijf niet lang weg.

OPA: Voor mij moet ge u niet presseren. (haasten).

ANGÈLE: Dat weet ik. Tot straks.

OPA: Ja. Tot straks.

(Angèle vertrekt langs de keuken. Opa gaat tot bij Klaar.)

OPA: Klaar nu was ik bijna op mijn nest betrapt. Angèle heeft ons afgeluisterd. Gelukkig heb ik mij er uit gepraat. Ik heb er u wel moeten bij sleuren. Dan heeft ze compassie en gelooft ze alles wat ik zeg. Ook mijn grootste leugens. Spijtig dat het leugens waren. Ik had u zo graag teruggezien. Ook al was het maar in een droom. Nu ga ik nog wat lezen in mijn gazet. Als ik maar niet in slaap val. *(gaapt)* Ik kan mijn ogen niet openhouden.

(Opa gaat naar zijn zetel en leest knikkebollend de krant.)

Zesde tafereel: Opa – Angele - Kelly.

(De bel rinkelt. Opa vliegt verschrikt recht.)

OPA: De bel. Wie kan dat zijn? Ik verwacht niemand meer.

(De bel rinkelt opnieuw.)

OPA: Ja, ik kom.

(Opa gaat opendoen. Kelly komt binnen.)

KELLY: Bonjour monsieur.

OPA: Bonjour mamzel.

KELLY: Gij spreken Frans?

OPA: Alleen “bonjour” en “au revoir”.

KELLY: Voor “au revoir” het zijn nog een kleine beetje te vroeg. Eerst wij zullen doen de liefde, faire l’amour.

OPA: Wij zullen juist niks doen. Ge zit op ’t verkeerd adres.

KELLY: Is dat waar? Gij zijn niet Vanakter Door?

OPA: Toch wel. En dan?

KELLY: Dan het zijn gij die mij hebben getelefoneerd voor ene rendez-vous. Hier bij u. In uwe huis.

OPA: Daar weet ik niks van. Rien de knots. Wie zijt gij eigenlijk?

KELLY: Mij, ik ben Kelly, betoverend mooi.....

OPA: Verdomme Tuur, wat hebt ge mij nu gelapt.

KELLY: Jong en zwoel...

OPA: *(blaast)* Ik krijg het al benauwd.

KELLY: Nu gij u rappelleren?

OPA: Ja zeker. Maar dat was de afspraak niet. Gij stond maar reserve.

KELLY: Mij reserve? Ik ben veel te goed om te zijn reserve.

OPA: Dat zeggen ze allemaal. Maar de liefde bedrijven is gelijk een voetbalmatch spelen. Ge kunt niet iedereen opstellen. Dus au revoir. Compris?

KELLY: Compris. Als gij betalen zonder te maken gebruik van mijne service, voor mij het is goed.

OPA: (*imiteert*) Betalen zonder te maken gebruik van uwe service? De pot op ja. Gij denkt toch niet dat ik u tweehonderd vijftig euro zal geven om eens even goede dag te komen zeggen.

KELLY: Zeker niet. Gij moet niet geven tweehonderd vijftig euro. Mijn prijs het zijn driehonderd euro. Te betalen direct. Of ik bel de politie.

OPA: De politie. Laat die hier buiten. Ik zal wel betalen. Maar driehonderd euro? Weet ge wel goed wat ge vraagt?

KELLY: Driehonderd euro, trois cents euro, niet meer of niet min. Ik accepteer gene aalmoes. Ik eet geen droge brood, gij weet.

OPA: Droge brood moet niet voor mij. Maar voor driehonderd euro gij kunt vele spek kopen, gij weet.

KELLY: En wel, wat denken gij van te doen?

OPA: Nog maar een match spelen zeker. Als ik toch moet betalen kan ik beter mijn reserve opstellen.

KELLY: Dus gij maken gebruik van mijne service? Wij zullen faire l'amour chouchou?

OPA: Ik wil het proberen. Maar ik betwijfel of het zal lukken.

KELLY: Met mij het zal lukken chouchou. Waar wij zullen gaan?

OPA: Daar het trapje op naar boven. Ik kom direct.

KELLY: Ik wacht u chouchou. Komen vite chouchou, zeer vite chouchou.

OPA: Chouchou komt zo vite als hij kan. Begin maar met de opwarming.

KELLY: Opwarming? Gij bedoelen?

OPA: Wel opwarming... chauffage... alles losmaken... gij weet wel.

KELLY: Gij zijn een kleine zotteke nespa.

(Kelly gaat het trapje op naar Opa's kamer. Opa gaat tot bij Klaar.)

OPA: Neen, een grote zot. (*als Kelly weg is*) Verdomme Tuur, wat hebt ge mij nu gelapt. (*bij Klaar*) Klaar ik ben in de aap gelogeed wicht. Met Natascha was het al een flop. En met Kelly zal dat niet beter gaan. (*gaapt*) Ik heb meer goesting om te slapen dan om... ge weet wel. Wat moet ik toch doen? Wat zegt ge? Nog epo pakken? Daarstraks heb ik er al twee gepakt en 't heeft geen fluit geholpen. Er vier pakken, alle vier? Is dat niet wat veel wicht? Nee? Als gij het zegt zal het zo wel zijn. 't Is het proberen waard.

(Opa loopt naar de keuken en komt terug met vier pilletjes en een glas water. Hij slikt ze alle vier na elkaar naar binnen.)

OPA: Nu gaat het komen zie.

(Opa probeert met de borst naar voor een bronstig beest na te bootsen maar produceert enkel een slaperig klagend geluid.)

OPA: 't Helpt nog niet. Misschien moet ik eerst wat oefeningen doen voor dat het werkt.

(Opa begint op stuntelige wijze te stretchen, rond de tafel te huppelen en met de armen in de lucht te slaan. Hij raakt duidelijk vermoeid en zijn bewegingen worden alsmäär trager.)

OPA: Als het nu niet helpt zal het nooit helpen. Ik vlieg erin. *(Opa gaapt uitdrukkelijk)* Als ik maar zo moe niet was.

(Opa gaat binnen in zijn kamer. Angèle komt binnen langs de keuken met haar boodschappen. Ze zet haar boodschappentas op tafel.)

ANGÈLE: *(terwijl ze uitpakt)* Volk in die winkel. Die mensen hebben een echte goudmijn. En zeggen dat wij met moeite rondkomen met wat onze Thei verdient. Kon ik maar mee gaan werken. Dat zou al veel doen. Maar met onze pa in huis gaat dat niet. Ten andere waar zit hij weer.

(We horen Opa snurken)

ANGÈLE: 't Is toch zeker niet waar zeker. Die luiestik ligt weer in zijn nest. *(Angèle komt naderbij om te luisteren.)* En snurken mijnheer pastoor. Een varken heeft er niets aan. Onze pa is vandaag niet in zijn gewone doen. Slapen, slapen en nog eens slapen. De één of de andere keer wordt die niet meer wakker. 't Zou erg zijn voor hem. Maar hij heeft zijn leeftijd. En 't zou een schoon dood zijn. En voor ons zou het goed uitkomen. Zo een bejaardentehuis kost naar het schijnt veel geld.

(Terwijl Angèle terug naar de tafel gaat om haar boodschappen uit te pakken snurkt Opa rustig verder.)

ANGÈLE: Eens kijken wat ik allemaal meegebracht heb. Boter, suiker en spek voor die oude knorpot. Ik ben dat grommelen 's morgens kotsmoe. Dat mag allemaal in de keuken. *(Angèle brengt het voornoemde naar de keuken. Intussen snurkt opa er lustig op los. Angèle komt terug uit de keuken.)* Hoor dat gesnurk toch eens aan zeg. De onschuld druipt er zo van af. Die wordt het eerste uur niet wakker. Wat heb ik hier nog? Zeep en shampoo. Dat mag naar de badkamer.

(Angèle gaat naar boven. Kelly komt uit opa's slaapkamer.)

KELLY: Nondetonnière. Zo éne ding ik hebben dat nog nooit meegemaakt. Die oude snoepèr, hij staan met zijne broek in zijne hand. En op éne klap hij vallen met éne klop op dat bed gelijk éne os, die is geslacht. Maar die os hij zijn niet dood want hij snurken gelijk éne cochon. Ik hebben vele goede chance. In zijne portefeuille er zat éne biljet van vijfhonderd euro. Die sukkelaar hij hebben vele slechte chance. Ik hebben gene tweehonderd euro om te retourneren. Zo ik goed verdienen met gene werk. Nu ik zijn vite parti. Au revoir mon chérie. Het was voor mij zeer aangenaam.

(Kelly vertrekt langs de voordeur.)

Zevende tafereel: Opa - Angèle – Tuur

(Wanneer Kelly weg is komt Tuur binnen langs de keuken. Hij gluurt stiekem naar binnen)

TUUR: Niets te zien. Waar zou hij zitten, de oude vrijer? Boven misschien. In volle actie? 't Zou kunnen. Ik heb hem Natascha en Kelly op zijn dak gestuurd. Hij zal weten wat doen. Ik ga eens stilletjes luisteren.

(Tuur sluipt op de tippen van zijn tenen naar de trap. Angèle komt binnen.)

ANGÈLE: Ha Tuur.

TUUR: (*hevig verschrikt*) Angèle! Wat doet gij hier?

ANGÈLE: Ik woon hier hè Tuur.

TUUR: Jaja, natuurlijk. Maar ik dacht dat gij fietsen waart. 't Is toch maandag.

ANGÈLE: Normaal was ik nu aan 't fietsen. Maar ik ben platgevallen Tuur. Nog voor ik weg was. En daarmee ben ik thuis.

TUUR: Dat is een ramp.

ANGÈLE: Een ramp zou ik het niet durven noemen. Wel een zware tegenslag want ik fiets graag. Gij komt voor onze pa zeker?

TUUR: Ik kwam eens zien hoe mijn oude makker het maakt. Hoe zou hij het maken denkt ge?

ANGÈLE: Ik weet het niet Tuur. Hij doet nogal raar. Hij is precies zijn eigen niet.

TUUR: Hoe zou dat komen denkt ge?

ANGÈLE: Ik zou het niet weten.

TUUR: Misschien voelt hij zich wat eenzaam. En verveelt hij zich.

ANGÈLE: Dat zou kunnen. Daarstraks heb ik hem nog gezegd dat hij iets moet zoeken om zich mee bezig te houden. En weet ge waarmee hij voor de dag kwam?

TUUR: Geen flauw gedacht van.

ANGÈLE: Met een ander vrouw. Ja dat zei hij. Een ander vrouw.

TUUR: Zou hij dat durven?

ANGÈLE: Hij moest eens durven. Dan vliegt hij onmiddellijk met klikken en klakken en met dat scharminkel aan de deur.

TUUR: En moest die ander vrouw nu eens geen scharminkel zijn maar een fatsoenlijke vrouw?

ANGÈLE: Welke fatsoenlijke vrouw zou iets willen beginnen met zo een oude afgeleefde vent.

TUUR: Ge weet maar nooit hè Angèle.

ANGÈLE: Ik weet het maar al te goed. Eén of andere lichtekooi die op zijn centen uit is. Maar hij moet het niet proberen, goed geweten.

TUUR: Zoiets zou hij ook nooit doen. Daarvoor ken ik Door veel te goed. Maar waar zit hij eigenlijk?

ANGÈLE: Hij zit niet. Hij ligt. Al de hele namiddag. In bed.

TUUR: In bed? Al de hele namiddag?

ANGÈLE: Maar ja. Toen ik thuis kwam van mijn mislukte fietstocht lag hij hardop te dromen. Zo van :”Ik kan het niet” en daarna :”Het doet deugd”.

TUUR: Oei oei oei, zei hij dat.

ANGÈLE: Ja dat zei hij. Waarschijnlijk was hij weer van ons ma aan 't dromen. Ik heb hem maar laten doen en ben de bedden gaan opmaken. En toen ik even later terug beneden kwam stond hij tegen zijn Klaar te zemelen. Hij zei dat hij van haar

gedroomd had. Dat hij ze wilde pakken maar niet kon te pakken krijgen. En ze dan toch te pakken had. Is dat niet zielig?

TUUR: Hij had ze te pakken. Dat is het bijzonderste. Het zal hem deugd gedaan hebben.

ANGÈLE: Daarna ben ik gaan winkelen. En toen ik thuis kwam lag hij opnieuw in zijn bed.

TUUR: Al voor de tweede keer?

ANGÈLE: Voor de tweede keer.

TUUR: *(terzijde)* Dan is Kelly gekomen.

ANGÈLE: Wie is gekomen?

TUUR: Gekomen? Ik zou het niet weten. Ik zei: "Was hij weer hardop aan 't dromen".

ANGÈLE: Nee Tuur, niet hardop aan 't dromen, maar wel aan 't snurken gelijk een varken. En hij blijft maar slapen.

TUUR: *(terzijde)* Teveel gepakt.

ANGÈLE: Wat gepakt?

TUUR: Gepakt? Euhhh... Een witteke misschien?

ANGÈLE: Ik ben er niet gerust is. Ik ga kijken. *(Angèle gaat naar de trap)*

TUUR: Niet doen Angèle. Ik zou dat niet doen.

ANGÈLE: Ik wel. Ge weet maar nooit.

TUUR: 't Is juist daarom. Ge weet maar nooit. Hij moest zo maar eens geweldig verschieten. Of zich doodschrikken.

ANGÈLE: 't Kan mij niet schelen. Vroeg of laat gaat hij toch dood. Ik maak hem wakker. *(Angèle gaat naar de kamer.)*

TUUR: Door ik hoop dat ge alleen ligt. Moest Angèle u in bed betrappen met één van die stoeipoezen, ik durf er niet aan denken.

ANGÈLE: *(op opa's kamer)* Pa, wakker worden. Gij slaapt al de hele namiddag. Wat gaat ge deze nacht doen. Vooruit, wakker worden.

OPA: Ik ben moe... zo moe.

TUUR: Die pilletjes zijn straffer dan ik dacht. Ofwel heeft hij er meer dan één gepakt. Om zeker niet in affronten te vallen.

ANGÈLE: Kom pa, opstaan. Tuur is hier.

OPA: Tuur? Welke Tuur?

ANGÈLE: Wel Tuur. Ge kent Tuur toch. Uw beste kameraad.

OPA: Ha, die Tuur. Zeg dat ik direct kom. Wij hebben nog een eitje te pellen.

ANGÈLE: *(komt naar beneden)* Hij komt direct.

TUUR: Dat is goed. Ik wacht wel even. *(zet zich in de zetel)*

ANGÈLE: Ik loop intussen even naar de ziekenkas.

TUUR: Ga gerust. Bij mij is hij in goede handen.

ANGÈLE: Dat weet ik Tuur. Al maar goed dat er nog mensen zijn als gij waar ge kunt op betrouwen. Tot straks.

TUUR: Tot straks Angèle. (*Angèle vertrekt langs de keuken*) Op mij kunt ge rekenen. Ik laat mijn kameraad niet in de steek.

Achtste tafereel: Tuur – Opa.

(Opa komt gapend en sukkelachtig van de trap. Tijdens het gesprek zet hij zich in de canapé. Hij gaapt veelvuldig.)

OPA: Verdomme Tuur, gij hebt mij een peer gestoofd.

TUUR: Ik heb u niets gestoofd.

OPA: Gij hebt Kelly op mij afgestuurd.

TUUR: Dat was toch de afspraak.

OPA: Dat was niet de afspraak. Kelly stond maar reserve.

TUUR: En dan? Een reserve moet direct kunnen invallen.

OPA: Toch niet zo direct.

TUUR: Toch wel. Bij een voetbalmatch zitten de reserves op de bank.

OPA: Dit was wel geen voetbalmatch.

TUUR: Het lijkt erop. En daarom heb ik Kelly direct gestuurd. Als eerste reserve. Voor als Natascha zou platvallen.

OPA: Natascha is niet platgevallen.

TUUR: Natascha is zo hè Door. (*Tuur steekt zijn duim omhoog*)

DOOR: Ja Natascha was zo. (*duim omhoog*). Maar ik was zo. (*duim omlaag*.)

TUUR: Dat meent ge niet.

OPA: Dat meen ik wel. Ik heb zo mijn twijfels over die epo.

TUUR: Ge moet daar niet aan twijfelen. Die veearts kent zijn vak.

OPA: Kan er echt geen misverstand zijn?

TUUR: Onmogelijk. Ik heb hem heel duidelijk gezegd:” Mijn ezel heeft pijn aan zijn poten”.

OPA: En toen heeft die veearts u pillen bezorgd om die pijn te verdoven.

TUUR: Maar neen Door. Hij heeft mij de juiste pillen bezorgd om u terug jong en vitaal te maken.

OPA: Daar heb ik niet veel van ondervonden. Integendeel.

TUUR: Ge hebt er toch niet meer dan één gepakt?

OPA: Maar neen. ’t Is te zeggen, eerst één om te beginnen. En dan nog één om zeker te spelen.

TUUR: Ziet ge ’t wel. Twee. Ik heb het u nog zo gezegd. Niet meer dan één.

OPA: Ja maar, ik wist niet dat ik dat zo letterlijk moest nemen.

TUUR: En met Kelly? Hebt ge toen nog twee pillen gepakt?

OPA: Nee nee Tuur. Met Kelly niet. Die twee met Natascha hadden niet geholpen. En daarom heb ik er maar ineens vier ingeslikt.

TUUR: Nog eens vier! Ineens? Door jong, ge had morsdood kunnen zijn.

OPA: Is dat zo gevaarlijk?

TUUR: Ge moest eens weten. Te veel epo heeft een averechts effect. Ge wordt er doodmoe van. Ge valt ervan in slaap. Ge kunt er zelfs van in een coma geraken.

OPA: Daar ben ik kortbij geweest. Ik ben nog altijd zo moe. Ik kan mij met moeite rechthouden. Ge hebt er toch niets op tegen dat ik mij even neerleg.

TUUR: Ge doet maar Door. Ge kunt niet voorzichtig genoeg zijn. Ik had u nog zo verwittigd. Dat komt er van als ge niet doet wat ik zeg. Ge moogt nooit zelf improviseren. Hebt ge dat goed verstaan Door? Hebt ge dat goed verstaan, vraag ik? (*Opa is terug in slaap gevallen.*) Nee hij heeft niets verstaan. Hij slaapt terug gelijk een marmot. Niet verwonderlijk na die zes pillen. Ik laat hem maar. Die slaap zal hem goed doen na een bewogen dag als vandaag. Intussen weet hij weer wat leven is. Hij zou dat meer moeten doen.

Negende tafereel: Opa – Thei – Angèle – Tuur

(Tuur wil vertrekken langs de keuken. Op hetzelfde ogenblik komt Thei binnen langs de voordeur. Ze ontmoeten elkaar aan de keuken.)

THEI: Ha Tuur. Zijt ge weg?

TUUR: Ja Thei, mijn oude makker is in slaap gevallen. Zo maar. Tijdens ons gesprek.

THEI: Dat is niet van zijn gewoonte. Hij is toch niet ziek?

TUUR: Ik zou het niet weten.

THEI: Hij doet de laatste dagen wel raar. Zo precies of hij voelt zich niet op zijn gemak. Ik weet niet wat ik er moet van denken.

TUUR: Ik denk dat zijn mannelijke hormonen opspelen.

THEI: Zijn mannelijke hormonen? Laat me niet lachen Tuur.

TUUR: Pas op Thei. Hormonale prikkelingen kunnen zich op iedere leeftijd voordoen. Ik weet waarover ik spreek.

THEI: Dat zal wel. Gij hebt uw Amelie nog om tussendoor van katoen te geven. Maar onze pa staat al zeven jaar droog. Na al die tijd is dat hormonaal vlammetje lang gedoofd.

TUUR: Ge weet maar nooit. Een opflakking is altijd mogelijk. En als het zolang geleden is zou ik daar niet van verschieten. Dag Thei. Ik ben er mee weg. Het beste ermee.

(Tuur vertrekt langs de keuken.)

THEI: Ja Tuur. Bedankt voor het komen. Aan u heeft onze pa een goede kameraad. (*gaat tot bij opa*) Ik zou zelf wat meer aandacht moeten geven aan onze pa. Maar hoe gaat dat? Ge zijt dat zo gewoon dat hij daar zit te zitten met zijn gazet. Ofwel te knikken met zijn kop op zijn boezem. Zo een oude man in huis wordt op den duur gelijk een stuk van het meubilair. Ge vergeet dat daar een mens zit van vlees en bloed. Iemand die misschien nog iets verwacht van het leven. Maar dat zijn mannelijke hormonen

opspelen daar geloof ik niets van. Toch bij onze pa niet zeker. Zie hem daar liggen. Ik word er zelf slaperig van. En 't vrouwvolk is niet thuis. Het moment voor een zalig dutje.

(Thei vleit zich knus in opa's zetel en sluit de ogen. Angèle komt binnen langs de keuken en bemerkt haar man.)

ANGELE: Zijt gij al thuis?

THEI: *(Thei veert recht)* Ha Angèle, zijt gij niet fietsen?

ANGELE: Ik ben niet geweest. Platte band.

THEI: Dat is tegenslag.

ANGELE: Voor u of voor mij?

THEI: Voor u natuurlijk.

ANGELE: Voor u toch ook. Nu kunt ge niet maffen.

THEI: Dat was ik niet van plan.

ANGELE: Dat zie ik. Ge aardt naar geen vreemden. Tiens, slaapt die weer?

THEI: Hoe weer?

ANGELE: Die slaapt al de hele namiddag. Of hij doet alsof? Weet ge wat Katrien van hier tegenover vroeg? Of we een meid zoeken.

THEI: Hoe komt die daarbij?

ANGELE: Omdat hier vandaag twee vrouwen geweest zijn. Twee jonge vrouwen. Wat zijn die hier komen doen?

THEI: Dat vraag ik mij ook af. Of zou het dan toch waar zijn?

ANGELE: Wat waar zijn?

THEI: Wel, Tuur liet doorschijnen dat onze pa zijn mannelijke hormonen misschien opspelen.

ANGELE: Uw pa zijn mannelijke hormonen opspelen? Dat kan niet.

THEI: En waarom niet?

ANGELE: Ge kent toch het spreekwoord "Zo vader zo zoon".

THEI: Wat heeft dat ermee te maken?

ANGELE: Als de zoon daar nooit last van heeft zal het voor de vader toch ook wel geen probleem zijn, zou ik zo denken.

THEI: Zwanst maar ja. Daar komen we geen stap mee vooruit. Volgens Tuur is dat goed mogelijk.

ANGELE: Tegen mij deed Tuur ook nogal geheimzinnig. En uw pa ook.

THEI: Onze pa? Hoezo?

ANGELE: Ik zei dat hij iets moest zoeken om zich mee bezig te houden. En weet ge wat hij antwoordde?

THEI: Nee. Wat dan?

ANGELE: Een andere vrouw misschien?

THEI: Zei hij dat?

ANGELE: Ja dat zei hij.

THEI: Dat meende hij toch niet?

ANGELE: Dat blijft mij gelijk. Ik heb hem heel duidelijk aan zijn verstand gebracht dat hij met zo een onnozelheden niet moet afkomen.

THEI: Dat zal hij ook niet doen.

ANGELE: Hij doet dat wel. Achter onze rug. Katrien heeft het gezien. Hij ontvangt vrouwen achter onze rug. En als er van die hormonen ook maar iets waar is, waren dat vrouwen van lichte zeden.

THEI: Onze pa heeft meer verstand.

ANGELE: Hij heeft geen verstand. En pas op als lichtekooien geld geroken hebben. Die plukken uw pa zo kaal als een kieken. Als we niet oppassen vliegen we zelf nog op straat.

THEI: Dat zou het toppunt zijn. Wat gebeurt er toch met onze pa?

ANGELE: Hij wordt helemaal kinds. Hij moet dringend opgenomen worden.

THEI: Dat is rap gezegd. 't Is en blijft wel mijn pa.

ANGELE: Zo kan het ook niet verder. Katrien.....

THEI: Zwijg mij van Katrien Allesgezien! Dat is het grootste roddelwif van heel het dorp. Ik wil eerst horen wat onze pa te zeggen heeft.

ANGELE: Dat gaan we direct weten. Ik maak hem wakker.

THEI: Niet doen Angèle. Iemand die slaapt moet ge laten slapen.

ANGELE: Hij moet deze nacht maar slapen. Nu wil ik weten wie hier in huis geweest is.

(Angèle begint aan opa te schudden om hem wakker te maken.)

ANGELE: Pa wakker worden. Wakker worden pa.

OPA: *(slaperig)* Wat scheelt er?

ANGELE: Wij moeten u iets vragen.

OPA: Ik wil slapen.

ANGELE: *(schudt opa bij de schouders)* Nee wakker worden, zeg ik.

OPA: *(slaat wild om zich heen)* Bl... blijf met uw poten van mijn lijf, ge...gedomme.

THEI: Rustig pa. U niet opjagen.

OPA: Ha T...Thei. Ge zijt er ook. Zeg eens dat dat ser... serpent met haar po... poten van mijn lijf moet blijven, ge...gedomme.

ANGELE: Ik blijf van uw lijf. Als gij mij vertelt wat hier gaande is.

OPA: Niets. En laat mij gerust. O...Of ik ga mij serieus kwa... kwaad maken.*(Opa legt zich terug neer)* Dju toch.

ANGELE: Zoudt ge daar niets van krijgen.

THEI: Niet doen Angele. Dat is slecht voor 't hart.

ANGELE: Ik word razend van zijn gedoe.

THEI: Dat is nog slechter. Ik zal wel met hem praten.

ANGELE: Dat is meer dan hoog tijd.

THEI: Pa we moeten iets vragen. En daarna kunt ge slapen zo veel als ge wilt.

OPA: Ja, veel slapen.

THEI: Wie is hier vandaag in huis geweest?

OPA: Is hier iemand geweest?

THEI: Dat vraag ik aan u.

OPA: Ik zou het niet weten.

THEI: Denk eens goed na.

OPA: Ik kan niet denken. Ik ben veel te moe.

ANGELE: Thei hij speelt met ons voeten dat het niet schoon niet meer is. Laat mij hem eens onder handen nemen.

THEI: Gij laat hem met rust. Ik ben bezig.

ANGELE: Maar hij lost niets.

THEI: Dat komt wel. Pa, probeer eens goed na te denken. Is hier iemand geweest?

OPA: Jaaa.

THEI: (*tot Angele*) Ziet ge 't wel. Nu gaat het komen. Kunt ge het u herinneren wie?

OPA: Jaaaa.

THEI: Wie was het?

OPA: Euhhhhh... euhhhhh.... ttttttt..... Tuuuur.

ANGELE: Thei ik sta op ontploffen.

THEI: Laat het uit wicht. Dat zal hier nogal een smeerlapperij zijn

ANGELE: Lach maar gij. Ik kan er niet mee lachen. Die ouwe houdt ons gewoon voor de zot.

THEI: Geduld Angèle. Niet alles ineens. (*tot opa*) Pa, wie is hier nog geweest?

OPA: Is hier nog iemand geweest?

ANGELE: Ja pa. Twee vrouwen. Er zijn hier twee vrouwen geweest.

OPA: Dat kan niet.

ANGELE: Dat kan wel. Katrien heeft ze gezien.

OPA: Katrien?

THEI: Ja Katrien Allesgezien.

OPA: Oh, die. Zat ze weer op de loer?

THEI: Die doet niet anders. Dat weet ge toch.

OPA: Dan zal 't wel waar zijn zeker.

ANGELE: 't Is zeker waar. Anders zou ze dat niet zeggen. Wie was het?

OPA: Laat mij nadenken Angèle. Ik ben nog niet goed wakker. Wacht eens. Ja nu weet ik het weer. Twee vrouwen.

ANGELE: Ziet ge 't wel. Ik wist dat hier abnormale dingen gebeuren.

THEI: Wacht toch af. Misschien is er niets aan de hand.

OPA: Zo is het Thei. Er is niets aan de hand.

ANGELE: Zeg dan wie het was. Of moet ik het eruit sleuren.

OPA: Niet doen Angèle. 't Waren er van Je.... Je..... Je

THEI: Ja? Je.....?

OPA: Jehova.

THEI: Getuigen van Jehova?

OPA: Ja Thei. Die lopen al heel de week de deur plat.

THEI: Voilà Angèle. 't Is opgelost. Gij hebt u voor niets ongerust gemaakt.

ANGELE: Ik geloof geen woord van wat hij zegt.

THEI: Onze pa gaat daarvoor niet liegen.

ANGELE: Niet liegen? Hij liegt dat hij zwart ziet. U maakt hij wijs wat hij wil. Maar bij mij pakt dat niet. Ik ben het beu. Ik bol het af. *(Angèle loopt naar boven.)*

OPA: Gelooft ze mij niet?

THEI: Geen woord pa. En gij liegt echt niet hè?

OPA: Maar neen Thei. Ik lieg toch nooit... .allee bijna nooit.

THEI: Hoe moet het nu verder. Ze bolt het af, zegt ze.

OPA: Zou ze dat echt doen?

THEI: Ge weet maar nooit.

OPA: Probeer ze tegen te houden Thei.

THEI: Gij hebt ook liever dat ze blijft?

OPA: Ja zulle. Wie gaat er anders mijn spek bakken?

THEI: Geen spek dat zou een ramp zijn hè.

OPA: Als ge dat maar weet. Loop Angèle rap achterna. En praat dat uit haar kop.

THEI: Ik zal mijn best doen. Tot straks.

OPA: Ja jong. Tot straks.

(Thei gaat ook naar boven. Als Thei weg is komt opa moeizaam en gapend overeind. Hij gaat tot bij de foto van Klaar.)

OPA: Klaar vandaag heb ik het bont gemaakt. Al bij al was dat van die vrouwen geen goed gedacht. Moest Angèle alles weten, 't zou mijn beste dag niet zijn. Want haar kak optrekken en mij in de watjes leggen, daar is geen sprake van. Nee gedomme, 't is oorlog. En 't rusthuis is niet veraf. Klaar ik kan niet meer. Die epo heeft mij geen goed gedaan. Ik kruip terug in mijn bed. Houdt gij hier alles maar goed in de gaten hè. Dan kunt ge mij morgen alles vertellen. Goed zo? Tot morgen dan hè Klaar. Dag Klaar. *(Opa sukkelst gapend het trapje op naar zijn kamer.)*

DOEK**DERDE BEDRIJF****Tiende tafereel: Opa – Angele - mevr. Suffelaar.**

(’t Is woensdagnamiddag. Opa zit in zijn zetel met zijn gazet. Angèle komt binnen in wandeloutfit.)

ANGELE: Pa ik ga wandelen.

OPA: Met de wandelclub zeker.

ANGELE: Ja. Gedraag u terwijl ik weg ben hè.

OPA: Ja.

ANGELE: Dat ik geen klachten hoor.

OPA: Nee.

ANGELE: Ge rust u maar een beetje.

OPA: Ja.

ANGELE: En zeker geen vreemden binnenlaten.

OPA: Nee.

ANGELE: Dan ben ik weg. Tot straks.

OPA: Ja. Tot straks.

(Op dat ogenblik gaat de bel.)

ANGELE: Wie zou dat kunnen zijn?

OPA: Ik zou het niet weten. *(Opa staat recht)* Vertrek maar. Ik doe wel open.

ANGELE: Blijf maar zitten. Ik doe zelf open.

(Angèle gaat naar de deur om open te doen. Opa zet zich terug neer en kijkt vragend naar de inkomhal.)

SUFFELAAR: *(in de inkomhal)* Ben ik hier bij Vanachter Theodoor?

ANGELE: Dat klopt.

SUFFELAAR: Mag ik dan even binnenkomen?

ANGELE: Als dat echt moet.

OPA: *(terwijl de vrouwen binnenkomen)* Dedju Tuur, ’t is niet waar hè.

SUFFELAAR: Is u mijnheer Vanachter?

OPA: *(Opa staat recht)* Ja.

SUFFELAAR: Dat komt goed uit. U heb ik nodig.

OPA: Ik u niet.

ANGELE: *(achterdochtig)* Wie zijt ge? Waarvoor hebt gij onze pa nodig?

SUFFELAAR: *(terwijl Opa achter de rug van Angèle heftige gebaren maakt naar Suffelaar en met de vinger op de lippen teken doet dat ze moet zwijgen)* Ik ben mevrouw Suffelaar, ambtenaar bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

OPA: *(opgelucht)* Ach zo... ja... ja.... madam Snuffelaar. Aangenaam.

SUFFELAAR: Suffelaar is de naam, mijnheer Vanachter. Wij doen een onderzoek bij onze ouden van dagen. Over hoe actief ze nog zijn, welke hobby's ze hebben en hoe de toestand is van hun gezondheid.

ANGELE: Ik wist niet dat zoiets bestond.

SUFFELAAR: Het staat iedereen natuurlijk vrij om aan deze enquête deel te nemen. Niemand is verplicht.

OPA: Dan pas ik. Tot ziens.

ANGELE: Waarom pa? Dat lijkt toch heel interessant.

SUFFELAAR: En 't vraagt niet veel moeite. Gewoon enkele vragen beantwoorden en even in een potje plassen voor onderzoek naar ouderdomskwaaltjes.

OPA: Ge zijt bedankt maar ik....

ANGELE: Hij verleent heel graag zijn medewerking mevrouw Suffelaar.

OPA: Maar Angèle...

ANGELE: Niets te maren. Een onderzoek naar ouderdomskwaaltjes is altijd meegenomen. Zeker als 't gratis is. 't Is toch gratis hè mevrouw?

SUFFELAAR: Natuurlijk is het gratis.

ANGELE: Dan doet hij zeker mee. Intussen ga ik wandelen. Ik ben hier voor niets nodig zeker?

SUFFELAAR: U kunt gerust vertrekken mevrouw. Uw vader en ik werken dat samen wel af. Nietwaar mijnheer Vanachter?

OPA: Als gij het zegt. Ik zal mijn best doen.

ANGELE: Dan ben ik ermee weg. Maak er het beste van. *(Angèle vertrekt langs de keuken)*

SUFFELAAR: Dat zal niet mankeren.

OPA: *(als Angèle buiten is.)* Ge hebt dat goed opgelost.

SUFFELAAR: U bedoelt mijnheer?

OPA: Dat ge Angèle ferm liggen hebt. Mevrouw Snuffelaar, ambtenaar bij 't Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, goed gevonden. 't Is om u kapot te lachen. Moest Angèle de waarheid weten....

SUFFELAAR: Welke waarheid?

OPA: Wel ja. Wie ge echt zijt. En wat ge hier komt doen ... mevrouw Snuffelaar. *(schatert)*.

SUFFELAAR: Suffelaar, mijnheer Vanachter. De naam is Suffelaar.

OPA: Snuffelaar vind ik veel beter. En wie zijt ge in 't echt? Laat mij eens raden? Tatiana zeker niet. Dat is een Russin uit Rusland en uw Nederlands is veel te goed. En Vanessa ook niet. Want ge hebt wel iets maar adembenemend, bloedmooi en oogverblindend zou ik u niet durven noemen. Dan blijft er maar één over. Gij zijt Christelle Jarretelle, superheet. Juist?

SUFFELAAR: Mijnheer u durft zich nogal iets permitteren.

OPA: Nee, Tuur durft zich nogal iets permitteren. We hadden afgesproken dat alleen Natascha zou komen. Maar hij stuurt mij ook Kelly op mijn dak. Die stond maar eerste reserve maar ze wilde absoluut spelen en pikt ook nog 500 euro. En nu staat gij hier. Sorry Jarretelle, ik doe niet mee.

SUFFELAAR: Maar uw dochter heeft gezegd dat ge zeker moet meedoen.

OPA: Ge bedoelt Angèle. Dat is mijn schoondochter. Als die moest weten waaraan ik moet meedoen zou ze dat zeker niet gezegd hebben.

SUFFELAAR: En waaraan moet u dan meedoen? Volgens u?

OPA: Doe nu niet onnozel hè Snuffelaar. Aan een rondje rollebollen in bed zeker. Aan wat anders?

SUFFELAAR: Dat heb ik u daarstraks verteld: aan een enquête van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. En voor de laatste keer, de naam is Suffelaar en niet Snuffelaar. En zeker niet Christelle Jarretelle. En ik ben helemaal niet superheet.

OPA: Gij zegt dat zo bijna of dat echt is.

SUFFELAAR: Dat is ook echt.

OPA: Gij houdt mij voor de zot hè?

SUFFELAAR: Ik ben nog nooit zo ernstig geweest.

OPA: Dus Tuur heeft hier niets mee te maken?

SUFFELAAR: Tuur? Ik ken geen Tuur.

OPA: Nu breekt mijne klomp.

SUFFELAAR: Dan heeft u straks werk om hem te plakken.

OPA: Dus gij zijt echt...

SUFFELAAR: Ik ben echt.....

OPA: En gij komt voor.....

SUFFELAAR: Ik kom voor..... Zullen we er nu maar direct aan beginnen?

OPA: Ik heb geen goesting.

SUFFELAAR: Mijnheer Vanachter, we gaan nu niet flauw doen. Uw schoondochter staat er op dat u meedoet. En ik ook. Ik heb hier al genoeg tijd verloren.

OPA: Als het niet anders kan dan moet het maar.

SUFFELAAR: Dat is gesproken gelijk een grote mens. Kom we zetten ons aan tafel en vullen de formulieren in.

OPA: Zullen we intussen iets drinken? Of mag dat niet tijdens de werkuren?

SUFFELAAR: Normaal gezien mag het niet. Maar voor ons maken ze wel een uitzondering. Als we tijdens ons bezoek iets drinken met onze oudere mensen dan voelen ze zich meer op hun gemak. En worden ze wat lossier bij het beantwoorden van de vragen.

OPA: Dat begrijp ik. Wat mag ik inschenken? Een witteke?

SUFFELAAR: Dat is veel te straf. Een porto graag. Als u dat heeft.

OPA: Geen probleem. (*Opa kijkt in de kast*) Voor u een fles porto en een portoglas. (*Opa zet alles op tafel.*) En voor mij een fles witteke en een borrelglas. (*Opa neemt de fles en een borrelglas en maakt aanstalten om in te schenken.*) Dat zal smaken.

SUFFELAAR: Hola, niet te rap. U mag nog niet drinken. Eerst uw plasje afleveren a.u.b.

OPA: Dat zal ik dan eerst doen. Ik kan u moeilijk alleen laten drinken.

SUFFELAAR: Zoals u wilt. (*Suffelaar haalt twee kleine glazen potjes uit haar tas*). Hierin mag u alles deponeren.

OPA: Daarin?

SUFFELAAR: Ja daarin. Is dat een probleem?

OPA: Die potjes zijn veel te klein.

SUFFELAAR: Veel hebben we niet nodig.

OPA: Dat bedoel ik niet. Die opening is te klein.

SUFFELAAR: Gaat het niet lukken denkt u?

OPA: Ik ga smodderen.

SUFFELAAR: Zal ik meegaan om het vast te houden?

OPA: Nee verdomme. Ik hou het al bijna tachtig jaar zelf vast.

SUFFELAAR: Het potje bedoel ik.

OPA: Oh het potje. Dat zou ik niet doen als ik u was. Ik werk dat wel alleen af. Houdt gij uw papieren maar klaar.

(*Terwijl Suffelaar haar papieren bovenhaalt gaat Opa in de inkomhal naar het toilet om de potjes te vullen.*)

SUFFELAAR: Gaat het?

OPA: Niet goed.

SUFFELAAR: Moet ik echt niet komen helpen?

OPA: Nee verdomme.

SUFFELAAR: 't Is anders maar een kleine moeite.

OPA: Nee zeg ik. 't Is niet nodig. Ik heb er al één vol.

SUFFELAAR: Dan het tweede nog.

OPA: Dat zal rap gebeurd zijn. Ik heb de kneep beet.

SUFFELAAR: Wat heeft u beet?

OPA: De kneep!

SUFFELAAR: Welke kneep?

OP: De truc Snuffelaar. 't Is al gedaan. Zo rap gaat dat.

(*Opa komt terug naar binnen met twee gevulde potjes. Hij zet zich bij aan tafel.*)

OPA: Mag ik nu inschenken?

SUFFELAAR: Doe maar of u thuis bent.

OPA: (*Opa schenkt in*) Dat ben ik ook. Al begin ik daar soms aan te twijfelen.

SUFFELAAR: Hoezo? Zijn er problemen?

OPA: Ons Angèle en ons Clairke. Dat is mijn kleindochter. Die zijn mij moe. Ze willen mij hier buiten. Naar een rusthuis.

SUFFELAAR: Dat vind ik erg. Ik noteer: "Is niet langer welkom in het gezin". Het staat er op.

OPA: Moet dat?

SUFFELAAR: 't Is een interessant gegeven voor onze enquête. Mag ik beginnen met mijn vragen?

OPA: Vraag maar op.

SUFFELAAR: Dus uw naam is Vanachter Theodoor.

OPA: Juist, Theodoor. Maar den Theo van Theodoor is er van door en daarom zeggen de mensen gewoon Door. Vanachter Door. Snapt ge?

SUFFELAAR: Gesnopen. Gezondheid. (*drinkt*)

OPA: Schol. (*drinkt*)

SUFFELAAR: Getrouwd?

OPA: Met ons Klaar. Daar staat ze zie.

SUFFELAAR: Is ze dood?

OPA: Voor mij niet. Wij klappen nog veel met elkaar. Ge moogt het haar zelf vragen.

SUFFELAAR: Dus weduwnaar. Kinderen?

OPA: Ja.

SUFFELAAR: Hoeveel moet ik weten en hoe ze heten.

OPA: Ene zoon. Die heet ook Theodoor. Maar bij hem is Door er vandoor en is Theo gebleven. Maar de mensen zeggen Thei. Snapt ge?

SUFFELAAR: Ik doe mijn best. Hobby's?

OPA: Mijn gazet lezen en een witteke pakken als Angèle het niet ziet.

SUFFELAAR: Hobby's : geen. Fysieke inspanningen? Ik bedoel wandelen, fietsen....

OPA: Wandelen een beetje. Van in mijn zetel tot bij ons Klaar en van bij ons Klaar tot in mijn zetel. Daar houdt het mee op.

SUFFELAAR: Fysieke inspanningen: geen. Nu heb ik nog één belangrijke vraag. U moet er niet op antwoorden als u niet wil maar ik moet ze wel stellen. Is u nog seksueel actief?

OPA: Madame Snuffelaar wat is dat voor een stomme vraag. Ons Klaar is al zeven jaar in de hemel.

SUFFELAAR: En dan? Er zijn nog andere vrouwen. Ge kunt er zelfs krijgen tegen betaling.

OPA: Daar weet ik alles van. Die komen hier niet binnen.

SUFFELAAR: Daarstraks meende ik anders te verstaan.

OPA: Dat was een misverstand.

SUFFELAAR: Dan zwijgen we erover. Ik schrijf: seksueel op non-actief. Voila, dat was het.

OPA: Drink dan maar eens uit. Ik schenk nog eens vol.

SUFFELAAR: Graag. *(Suffelaar drinkt haar glaasje leeg en laat bijvullen. Ook opa schenkt zich nog een glaasje vol. Tijdens het gesprek drinken ze.)*

OPA: Madame Snuffelaar, ik heb nog één vraagje.

SUFFELAAR: Vraag maar op.

OPA: Wat gebeurt er met die twee potjes pis?

SUFFELAAR: Die worden heel grondig onderzocht. Alle ouderdomskwaaltjes worden ontdekt. En alle geheimen worden onthuld.

OPA: Echt alle geheimen?

SUFFELAAR: Echt alle geheimen. Er blijft niets verborgen. Daar mag u op rekenen.

OPA: Dat is erg genoeg.

SUFFELAAR: Maar nee. Dat is juist goed.

OPA: 't Is te zien hoe ge het beziet. Stel bijvoorbeeld.... dat is natuurlijk niet zo... maar stel nu dat ik epo zou gepakt hebben. Zou dat ook naar boven komen?

SUFFELAAR: Zeker weten. Maar waarom zou u epo pakken? Om van uw zetel tot bij uw vrouw te wandelen? Of omgekeerd? Moest u dat niet meer kunnen zonder epo dan blijft u beter zitten.

OPA: Natuurlijk. Ik meende dat ook niet. Ik gaf dat maar als voorbeeld om te zien hoe straf ze tegenwoordig zijn in hun onderzoek.

SUFFELAAR: Heel straf. Nog straffer. Wie ook maar het minste riskeert en hij wordt binnen de vijf dagen gecontroleerd vliegt gegarandeerd tegen de lamp. Geen ontsnappen mogelijk. Als u hier nog wilt tekenen?

OPA: Eerst mijn bril pakken. Anders kan ik niet schrijven.

(Terwijl opa zijn bril zoekt legt Suffelaar de papieren en een pen klaar.)

OPA: *(stilletjes tegen Klaar)* Klaar ik heb het spek aan mijn been wicht.

SUFFELAAR: Wat zegt u?

OPA: Ik had het tegen ons Klaar. Dat ik goesting heb voor spek. *(Opa zet zijn bril op.)* Waar moet ik tekenen?

SUFFELAAR: Hier zo.

OPA: Wat moet ik schrijven. Vanachter Door of Door Vanachter?

SUFFELAAR: Dat blijft gelijk.

OPA: Dat blijft niet gelijk. Als ik schrijf 'Door Vanachter' dan staat Door van voor en Vanachter van achter. Maar schrijf ik 'Vanachter Door' dan staat Door niet van voor maar vanachter en Vanachter van voor.

SUFFELAAR: *(wanhopig)* Schrijf Door van voor of Door van achter. 't Doet er niet toe.

OPA: Door Vanvoor dat gaat niet. Want ik heet Door Vanachter. 't Moet wel juist zijn vind ik. Wat doe ik?

SUFFELAAR: Uw naam daaronder schrijven, gelijk hoe. Als hij er maar onder staat.

OPA: Dan schrijf ik: Door Vanachter. Dat is het meest logische. Door van voor want Door is mijn voornaam. En Vanachter van achter want Vanachter is mijn achternaam. Voilà, 't staat er op zie. Dat ging gelijk een fluitje van een cent.

SUFFELAAR: (*zucht*) Tegen wie zegt u het. (*Suffelaar bergt alles in haar tas en drinkt haar glaasje leeg*) Dan ga ik eens verder. Bedankt voor de medewerking. Volgende week hoort u van ons.

OPA: Volgende week al?

SUFFELAAR: Jazeker. Bij de Vlaamse Gemeenschap wordt gewerkt weet u. (*Suffelaar geeft opa de hand*) Dag mijnheer Vanachter. Het was mij een waar genoegen.

OPA: Voor mij ook. (*terzijde*) Een zwaar genoegen.

(*Opa laat Suffelaar buiten en komt tot bij Klaar.*)

OPA: Klaar ik hang er binnen. Die van 't ministerie zullen raar opkijken. In plaats van ouderdomskwaaltjes gaan ze epo vinden. En dat bij een pee van bijna tachtig. Had ik maar naar u geluisterd. Gij wist dat er bullen zouden van komen. Ik zag het aan uw gezicht. Maar neen, ik moest zo nodig naar Tuur luisteren. Hoe moet dat aflopen. Misschien vlieg ik wel de bak in.

Elfde tafereel: Opa – Tuur.

(*Tuur is binnengekomen langs de keuken.*)

TUUR: Staat ge weer uw nood te klagen bij uw Klaar?

OPA: Ja Tuur. 't Is hard nodig.

TUUR: Is er iets gebeurd?

OPA: Een ramp Tuur, een regelrechte ramp.

TUUR: Zeg dat het niet waar is.

OPA: 't Is wel waar. Er is weer een madam geweest. Ik dacht dat het die Jarretelle was. En dat gij ze gestuurd had.

TUUR: Maar nee Door. Ik heb daar niets mee te maken.

OPA: Dat weet ik intussen.

TUUR: Door wie was ze dan wel gestuurd?

OPA: Door 't Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Dat zijn lappen hè.

TUUR: Gelijk varkensoren. Wat kwam die doen?

OPA: Mij een potje, wat zeg ik, twee potjes laten vol pissen.

TUUR: Waarvoor is dat goed?

OPA: Mijn water wordt onderzocht. En alles wat er in zit komt er uit zei madam Snuffelaar. Alles. Ze gaan het vinden Tuur.

TUUR: Wat vinden?

OPA: Die epo verdomme.

TUUR: Dat is waar. Ge hebt epo geslikt. Dat was ik rats vergeten. Wanneer hebt ge die ook weer genomen?

OPA: Vorige maandag. Nog maar twee dagen geleden. Dat is fataal Tuur.

TUUR: Misschien ook niet. Moest ge gemankt hebben of helemaal van de poot af geweest zijn, dan had ge zeker prijs. Maar hinken gaan ze niet vinden.

OPA: Binnen de vijf dagen vinden ze zelfs schuifelen terug. Ik had naar u niet mogen luisteren. Het is uw schuld.

TUUR: Ik deed het om goed te doen. Ik kon toch niet weten dat ze u zouden controleren.

OPA: 't Is wel gebeurd. Wat gaan de mensen zeggen? En Angèle? En onze Thei? En ons Clairke? Tuur wat moet ik doen?

TUUR: Kalm blijven moet ge doen. En niet janken voor ge geslagen zijt.

OPA: De meppen zullen volgen. En dan?

TUUR: Dan moet ge incasseren gelijk een grote mens.

OPA: Zoudt gij dat kunnen?

TUUR: Ik moet dat niet kunnen. Gij riskeert betrapt te worden.

OPA: Als ze mij pakken hangt gij er ook aan.

TUUR: Ha nee hè Door. Ge moogt tegen niemand zeggen waar die epo vandaan komt. En zeker mijn naam niet noemen.

OPA: Ik hoor het al. Ik moet voor alles alleen opdraaien.

TUUR: Het gaat niet anders. Als ge mij verraadt valt het gerecht mij op de nek. En dan moet ik die veearts er binnenlappen.

OPA: Dat kan mij niet schelen.

TUUR: Pas op Door. Dan moet die veearts opbiechten wie hij nog allemaal bevoorraadt. Wie weet wordt er wel een internationaal netwerk van handel in opwekkende en spierversterkende middelen blootgelegd. Wie weet hoeveel sportvedetten een jarenlange schorsing krijgen aangesmeerd. Zoudt ge dat op uw geweten willen?

OPA: Die hadden maar meer verstand moeten gebruiken. Juist zoals ik.

TUUR: En dat is nog niet alles hè Door. In dat milieu heerst de omerta, de ijzeren wet van de zwijgplicht. Juist zoals bij de maffia. En wie die omerta doorbreekt riskeert wel eens....(*Tuur maakt met de vlakke hand het teken van kop af.*)

OPA: Tuur in wat voor rotzooi hebt gij mij meegesleurd.

TUUR: Het spijt mij Door. Had ik het geweten dan was ik er nooit aan begonnen. Maar 't is te laat. We moeten er het beste van maken.

OPA: Het beste? Wat is dat?

TUUR: Om te beginnen blijf ik hier weg. De mensen mogen ons niet samen zien. Als alles uitkomt zouden ze op gedachten kunnen komen. En dat moeten we absoluut vermijden.

OPA: Ik hoor het al. Ge laat mij alleen zitten met de gebroken potten.

TUUR: 't Is het beste voor ons allebei.

OPA: 't Is vooral het beste voor u. Ge vindt de weg wel zeker. Ik moet even.

(Opa vertrekt naar het toilet in de inkomhal.)

TUUR: Tot later hè Door. En zwijgen hè. Mondje dicht. Of 't zou wel eens slecht kunnen aflopen. (*Als opa weg is.*) Mijn makker is helemaal over zijn toeren. Hij zou content moeten zijn. De sleur in zijn leven wordt doorbroken. Hij komt in het middelpunt van de belangstelling te staan. En het zal allemaal wel meevallen. Later zullen we daar eens ferm mee lachten. Allee, dat hoop ik toch.

(Tuur vertrekt langs de keuken. Opa komt uit de inkomhal en gaat tot bij de foto van Klaar.)

OPA: Hebt ge dat gehoord Klaar? Mijn beste kameraad laat mij in de steek. Hij druipt af met zijn staart tussen zijn benen. Juist gelijk een hond die bang is voor een pak slaag. Ik sta er helemaal alleen voor. (*geëmotioneerd*) Waarom zijt gij niet bij mij gebleven Klaar. Gij wist toch dat ik u niet kon missen. En dat ik zonder uw wijze raad stommititeiten zou uitsteken. Weet ge wat ik nu het liefst van al zou willen? Bij u zijn in de hemel. Samen wandelen tussen de wolkjes van de melkweg. En lekker rijstpap eten. De lepeltjes moeten nog niet van goud zijn. Als ik maar van die miserie hier verlost ben, dan ben ik al content. Klaar toch... verdomme Klaar toch. Ik heb u zo hard nodig.

(Opa legt zijn hoofd tegen de kast en weent.)

DOEK

VIERDE BEDRIJF

Twaalfde tafereel: Opa - Angèle – Thei - Clairke – Tuur – Snuffelaar – de facteur.

(We zijn een week later. Thei, Angèle en Clairke zitten aan de ontbijttafel. Opa komt van zijn kamertje.)

OPA: *(nors)* Morgen.

THEI: Goede morgen pa. Zet er u bij. Uw eten staat klaar.

OPA: *(Opa gaat naar zijn zetel.)* Ik heb geen honger.

THEI: Ge moet toch iets eten.

OPA: Ik krijg niets naar binnen.

ANGELE: Zijt ge ziek?

OPA: Niet echt. Mijn maag is niet juist. Die pitst precies toe.

CLAIRKE: Ge zou beter in bed blijven. En nog wat slapen.

OPA: Ik doe 's nachts al geen oog dicht.

THEI: Wat scheelt er toch?

OPA: Niets.

ANGELE: Er scheelt wel iets. Gij doet al heel de week zo raar. Ik laat de dokter komen.

OPA: Nee, geen dokter. Ik mankeer niets.

THEI: Ge hoort het Angèle. Hij wil geen dokter. We zullen nog wat aanzien.

ANGELE: Ik zit intussen wel met de gebakken peren. De hele dag een mens in huis die niet weet wat hij wil en wat hem scheelt. Er zijn plezanter dingen in 't leven.

THEI: Ik zal thuis blijven. Ik heb vandaag maar éne klant. Die kan ik evengoed bellen.

CLAIRKE: Dan blijf ik ook thuis. Zo alleen gaan werken vind ik maar niets.

ANGELE: Gaat dat zo maar? Thuisblijven?

CLAIRKE: Ik bel dat ik ziek ben.

THEI: Moet ge dan geen ziekenbriefje hebben?

CLAIRKE: Voor één dag zegt mijn baas daar niets van.

THEI: Gij hebt een goede baas.

CLAIRKE: Wij kennen elkaar heel goed hè pa.

THEI: Toch niet te goed hoop ik.

CLAIRKE: Neen pa. 't Is niet wat ge denkt.

THEI: Al maar goed.

(De deurbel rinkelt.)

CLAIRKE: Al iemand aan de deur? Zo vroeg?

OPA: De miserie gaat beginnen.

ANGELE: Wie zou dat kunnen zijn?

THEI: Als ge open maakt weten we dat direct.

(Angèle gaat naar de inkomhal om open te doen. De anderen kijken haar vragend achterna.)

ANGELE: Ha facteur. Kom binnen. Wat goed nieuws?

FACTEUR: Dag Angèle. Ik heb hier een aangetekende brief voor Vanachter Theodoor.

THEI: Een aangetekende brief voor mij?

FACTEUR: Of voor uw pa. Dat kan ook.

THEI: Van wie komt hij?

FACTEUR: Van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

OPA: *(veert recht)* Dat is voor mij facteur. Hier geven.

FACTEUR: Niet te rap Door. Eerst tekenen.

OPA: Waar? Daar? Eerst mijn bril want ik zie niets.

(Opa loopt naar de kast en zet zijn bril op. Hij tekent waar de facteur hem aanwijst en loopt met de brief naar zijn zetel. Hij opent met bevende handen de enveloppe en leest voor zich de boodschap. Intussen...)

FACTEUR: Voilà dat is dan in orde.

THEI: Bedankt hè facteur.

FACTEUR: *(De facteur kucht en likt met de tong over zijn lippen)* Zonder dank Thei. 't Is ons werk.*(De facteur blijft treuzelen)*

THEI: Uw borrel hebt ge nog te goed. Spring in de week maar eens binnen. Nu zijn we te curieus naar die brief.

FACTEUR: Ik snap het. Tot in de week. Nog een goede dag samen. *(vertrekt)*

THEI: Hoe komt het dat onze pa een brief krijgt van 't ministerie?

ANGELE: Vorige week is er een madam hier geweest. Een ambtenaar bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Voor een enquête bij ouderen van dagen. Die heeft onze pa enkele vragen gesteld. En in een potje doen plassen voor onderzoek naar ouderdomskwaaltjes. Zo is het toch hè pa?

(Opa gaat helemaal op in de brief en geeft geen antwoord.)

THEI: Hij heeft het te druk Angèle. Seffens weten we meer.

OPA: Dju dedju.

THEI: *(komt naderbij)* Wat scheelt er pa?

ANGELE: Hebben ze iets gevonden?

CLAIRKE: Toch niets serieus zeker?

OPA: Ik heb het zitten.

THEI: Zijt ge ziek?

ANGELE: Is het erg?

CLAIRKE: Moet ge naar de kliniek?

THEI: Zeg eens iets.

ANGELE: Gaat ge dood?

CLAIRKE: Dan komt zijn kamer nog rapper vrij dan ik dacht.

THEI: Foei Clairke.

OPA: Ik ben niet ziek. En ik ga zeker niet dood. Ik ben betrapt.

THEI: Betrapt? Met wat?

OPA: Met epo.

THEI: Niet zeveren hè pa. Wat staat er in die brief?

OPA: Ik zeg het toch. Ik ben betrapt.

ANGELE: Met epo?

OPA: Zo staat het hier zwart op wit. Ik ben positief bevonden op het gebruik van epo. Ik word gedagvaard voor het gerecht.

THEI: Gij liegt. Hier met die brief.

(Thei grist de brief uit de handen van opa.)

OPA: Ik lieg niet.

THEI: *(terwijl hij leest)* Dat kan toch niet. Dat moet een vergissing zijn.

OPA: Natuurlijk is dat een vergissing. Ik weet niet eens hoe epo er uit ziet. Laat staan dat ik epo zou nemen.

ANGELE: Die potjes pis zijn zeker en vast verwisseld.

OPA: Voilà. Voor 't zelfde geld komen ze vertellen dat ik zwanger ben.

CLAIRKE: Ik heb bij dit alles een slecht gevoel.

(Tuur is binnengekomen langs de keuken.)

TUUR: Goede morgen samen. Nog niet weg werken Thei? En Clairke ook al niet zie ik.

ANGELE: Neen Tuur. Iedereen is nog thuis. Gij zijt ook wel erg vroeg.

TUUR: Ja ziet ge. Ik ben al een paar dagen niet meer hier geweest.

OPA: Al een hele week.

TUUR: Is dat al zo lang geleden? De tijd vliegt hè. Daarom wilde ik dringend informeren hoe het gaat met mijn oude makker.

OPA: Slecht Tuur.

TUUR: Slecht?

THEI: Ze hebben onze pa betrapt op epo.

TUUR: Thei ge zijt aan 't zwansen.

THEI: Neen Tuur, ik ben nog nooit zo serieus geweest. Hier staat het zwart op wit. Onze pa is positief bevonden op epo.

TUUR: Dat is straf.

THEI: Dat vinden wij ook.

TUUR: Is hij betrappt op echte epo?

THEI: Bestaat er ook andere?

TUUR: Niet dat ik weet. Maar epo is toch niets voor oude mensen.

THEI: En toch staat het in deze brief.

TUUR: Dat moet een misverstand zijn. Epo pakken. Door zou zoiets nooit doen. Zo is het toch hè Door? Zoiets zoudt gij nooit doen hè?

OPA: Natuurlijk niet. Waarom zou een oude afgeleefde vent als ik epo nemen. Dat houdt toch geen steek.

TUUR: Ziet ge 't wel. Dat houdt geen steek. Hij zegt het zelf.

CLAIRKE: Tuur, ik weet niet hoe het komt maar ik heb de indruk dat gij meer weet.

TUUR: Wat zou ik moeten weten? Niets toch. Vraag het maar aan uw opa. Ik weet van niets hè Door? (*Opa schudt vol vertwijfeling het hoofd.*) Ziet ge 't wel. Uw opa zegt het ook.

CLAIRKE: Misschien weet gij iets waarvan opa niet weet dat gij het weet.

TUUR: Maar Clairke toch. Waar haalt ge dat? Uw opa en ik, wij zijn allebei zo onschuldig als een pasgeboren lammetje.

OPA: Als twee pasgeboren lammetjes.

THEI: Als dat zo zit moeten wij maatregelen treffen.

OPA: Maatregelen Thei? Wat voor maatregelen?

THEI: Om te beginnen bel ik een advocaat. Wij leggen klacht neer voor nalatigheid, laster en eerroof.

OPA: Ge moet ook niet te hard van stapel lopen. Zo erg is dat toch niet.

TUUR: Ge hebt gelijk Door. Zo erg is dat niet.

THEI: Is dat niet erg? Een oude man valselijk beschuldigen van het nemen van epo.

OPA: Als wij zwijgen zal niemand dat weten.

TUUR: Ge hebt gelijk Door. Niemand zal dat weten.

THEI: Wij weten dat. En gij weet dat. En binnenkort staat het in de gazet. Dan weet heel het dorp dat. Dan wordt onze goede naam door het slijk gesleurd. En dat voor iets wat onze pa niet gedaan heeft. Zo is het toch hè pa? Ge hebt toch echt niets gedaan wat niet mag hè.

OPA: Neen Thei, zeker niet. Al... alhoewel... 't is... 't is te zeggen.....

TUUR: Er is helemaal niets te zeggen.

THEI: Tuur moei er u niet mee. Wat valt er te zeggen pa?

OPA: Hoe... hoe moet ik dat zeggen. Die vrouwen...

THEI: Die getuigen van Jehova?

OPA: Juist. Dat waren geen getuigen van Jehe... Jehova.

ANGELE: Dat heb ik toch direct gezegd. Zo'n twee opgetutte madammen.

THEI: Wie waren het dan wel, die twee opgetutte madammen?

OPA: Na... Na tascha en K... Kelly.

THEI: Van waar kent gij die?

OPA: Uit de gazet.

CLAIRKE: Hebt gij vrouwen uit de gazet naar hier laten komen opa?

OPA: Ja kind.

CLAIRKE: En twee nog wel?

OPA: Eigenlijk moest Na... Natascha alleen komen. K... Kelly stond maar reserve. Omdat ze zo zwoe... zwoel is als een onweer.

THEI: En Natascha is niet zwoel?

OPA: Natascha is heel ero... erotisch. Ze zou mij een extra hete sensuele massa... massage geven ... aan mijn linkerbeen en mijn rug.

THEI: Amai mijn frak. En?

OPA: Klo... kloten van witvis Thei. Ze heeft tussen in wat liggen from... frommelen. Maar 't trok op niets.

THEI: En wat kwam die Kelly hier doen als ze maar reserve stond?

OPA: Ze vond zichzelf veel te goed voor reserve. Ge weet hoe dat gaat in de liefde.

ANGELE: Nee daar weet hij niets van.

OPA: Is 't waar jong? In de liefde dat is gelijk in de voet... in de voetbal. Iedereen wil persé spelen. Dus ben ik met haar maar een ma.... matchke begonnen. Allee, willen beginnen. Want ik zat stik... stikkapot.

ANGELE: Dit is toch wel de grootste onzin die ik ooit gehoord heb. Thei uw pa is niet meer normaal.

THEI: Ik begrijp er niets van.

TUUR: Hoe haalt hij het in zijn kop?

CLAIRKE: Misschien heeft iemand hem op dat gedacht gebracht.

TUUR: Ik zou niet weten wie.

CLAIRKE: Ik wil wel weten wie. Opa hebt gij die vrouwen zelf gezocht in de gazet?

OPA: Ja.

THEI: En die zelf opgebeld?

OPA: Ja.

ANGELE: En er hier een afspraak mee gemaakt?

OPA: Ja.

THEI: Maar waarom pa? Wij begrijpen het niet.

ANGELE: Helemaal niet. En ik wil het weten. Nu direct. Mijn geduld is op.

THEI: Blijf kalm Angèle. Jaag hem vooral niet op. Hij is nu al over zijn toeren.

ANGELE: Kalm blijven? Ik sta te bibberen op mijn benen. Vooruit met de geit. Hoe zit dat met die vrouwen?

OPA: Ik... ik had gehoord dat gij en ons Cl... Clairke mij hier buiten willen.

CLAIRKE: Opa gij hebt ons afgeluisterd. Dat is niet schoon.

OPA: Ik moe... moet wel de...dedju. Anders ko... kom ik no... nooit te weten wa... wat hier achter mijne rug be... bekonkeld wordt.

THEI: Moet ge daarom vrouwen in huis halen? Uit de gazet nog wel?

OPA: Ik... .ik wilde u doen geloven dat ik op zoek was naar een andere vrouw. Ik da... dacht dat als gij zou de... denken ... dat ik mijn geda... dacht op een ander vrouwmens zou zetten, dat gij en Angèle en ons Clairke ook van geda... dacht zouden veranderen.

ANGELE: Dat hebt ge dan toch verkeerd geda... dacht.

OPA: Dat dacht ik al.

ANGELE: Thei, zo kan het echt niet verder. Voor mij staat het vast. Hij moet naar een rusthuis.

CLAIRKE: Dat is het beste voor iedereen.

OPA: (*erg geëmotioneerd*) Ik wil niet naar een ru... rusthuis. Ik wil t... thuis blijven. Hier bij u. Waar al... alles mij herinnert aan ons ma. Als ik da... dat moet missen ben ik dodo.... .dodood gedomme.

THEI: Kalm pa. Ge moet hier niet buiten. Nooit. Gij blijft bij ons zolang ge leeft.

ANGELE: Daar moeten we eerst nog eens serieus over klappen.

CLAIRKE: Dat vind ik ook.

THEI: Onze pa heeft het laatste woord. Dit is nog altijd zijn huis. Hij blijft hier zolang hij wil.

OPA: (*gerustgesteld*) Dat hoor ik u graag zeggen Thei.

THEI: Maar één zaak begrijp ik nog altijd niet. Wat heeft dit alles te maken met epo. Want daarover gaat het hier.

OPA: Die vrouwen hadden hun prijs. En omdat ik toch moest afdokken en het al meer dan zeven jaar geleden was dat ik en ons Klaar... ge weet welwilde ik het nog eens proberen.

CLAIRKE: Wat proberen Opa?

THEI: Clairke daar moet toch geen tekeningske bij hè.

ANGELE: Voor mij zeker niet. Maar dat een mens op zijn leeftijd daar nog goesting voor heeft. Dat versta ik niet.

OPA: Dat is nochtans niet moeilijk.

ANGELE: Nee?

OPA: Nee. Zet gelijk welke afgeleefde hongerige kater bij een lekker kommetje melk. Wat gaat die doen denkt ge?

ANGELE: Daaraan likken zeker.

OPA: En slabberen, zijt maar gerust.

ANGELE: Gij zijt wel geen afgeleefde kater.

OPA: Maar wel hongerig na zeven jaar vasten.

THEI: Kunnen we nu zwijgen over die kater. 't Gaat hier over epo. Waarom epo?

OPA: Wel Thei, doen wat ik wilde doen is meer iets voor jongere mensen.

THEI: Als ge dat maar weet.

OPA: En wat doet een oudere sportman die zo sterk en vitaal wil zijn als een jongere?

THEI: Epo pakken?

OPA: Voilà. Daarom heb ik het gedaan.

THEI: Pa als ik curieus mag zijn. Heeft het geholpen?

OPA: Geen fluit Thei. Ik ben plat gereden.

THEI: Dat is tegenslag.

OPA: Bij Natascha had ik nochtans een dubbele portie genomen. En bij Kelly zelfs een vierdubbele.

THEI: En?

OPA: Geen avance. Ik ben erbij in slaap gevallen.

THEI: Epo waarvan ge in slaap valt? Daar heb ik mijn twijfels over.

OPA: Ik ook. En toch is het zo. Die controle liegt niet.

ANGELE: En wie heeft u die epo bezorgd? Dat wil ik weten.

OPA: Dat mag ik niet zeggen.

CLAIRKE: Ge moet dat zeggen Opa. Iemand die een oude mens epo bezorgt moet zwaar gestraft worden.

OPA: Als ik spreek word ik zelf zwaar gestraft. Dan valt de merde van de maffia mij op de nek.

TUUR: En die lachen er niet mee. Die maken u zo een kopje kleiner. *(gebaar)*

THEI: Pa ge zijt in een gevaarlijk wespennest terechtgekomen.

OPA: Ik weet het Thei. Maar hoe geraak ik er uit zonder gestoken te worden?

TUUR: Als ik u een goede raad mag geven. Laat alles voor wat het is. Wacht gewoon af. Ze vegen daar wel de spons over. De machtigen der aarde doen een oude sukkelaar geen pijn.

THEI: Vergeet het Tuur. Als de machtigen der aarde een oude sukkelaar in handen krijgen nijpen ze hem zonder de minste compassie morsdood.

(De bel rinkelt.)

ANGELE: Wie nu weer? Is 't nog niet genoeg geweest?

(Angèle gaat opendoen.)

THEI: Wat staat er ons nog te wachten?

(Angèle komt binnen samen met Suffelaar.)

OPA: Snuffelaar ge... gedomme.

SUFFELAAR: Goede morgen iedereen. De hele familie is verzameld zie ik.

THEI: Angèle wie is dat?

ANGELE: Dat is die madam van het ministerie.

THEI: Die madam die onze pa er heeft binnengelapt?

SUFFELAAR: Excuseer mijnheer. Uw vader heeft er zichzelf binnengelapt. Epo pakken op zijn leeftijd. Hoe komt hij erbij?

TUUR: Dat vraag ik mij ook af.

OPA: Wat gaat er nu gebeuren?

SUFFELAAR: U zit in slechte papieren mijnheer Vanachter. U zult de gevolgen moeten dragen. Ik zou niet graag in uw schoenen staan.

THEI: Is het zo erg?

SUFFELAAR: 't Is heel erg. In het beste geval komt hij er vanaf met een voorwaardelijke straf.

OPA: En in 't slechtste geval?

SUFFELAAR: De bak in. In ieder geval wacht er u een serieuze boete. 't Zou u wel eens veel geld kunnen kosten.

ANGELE: Geld kosten? Thei bel direct een advocaat.

CLAIRKE: Dat moet ge zeker doen. Dan kost het nog meer geld.

TUUR: Ge hebt gelijk Clairke. Misschien kunnen we zelf wel iets met mevrouw regelen.

SUFFELAAR: Mijnheer er valt hier niets te regelen.

OPA: Ik heb toch recht op een tegenexpertise?

SUFFELAAR: Die is al gebeurd mijnheer Vanachter. Op dat tweede potje.

OPA: En?

SUFFELAAR: De urine in dat tweede potje staat stijf van de epo.

OPA: Stijf van de epo?

SUFFELAAR: Zo is het: stijf van de epo.

OPA: Dan ben ik verloren.

SUFFELAAR: Daar vrees ik voor.

OPA: Dan kan ik beter alles bekennen. Thei, bel de politie.

TUUR: Door ge weet niet wat ge doet.

OPA: Ik weet heel goed wat ik doe.

TUUR: De politie gaat u meenemen met de handboeien aan.

OPA: Ze doen maar.

TUUR: Ze zullen u urenlang ondervragen en opsluiten.

OPA: Ik ben niet bang. Nog voor geen tien flikken.

TUUR: Bang of niet bang. Ge moet zwijgen Door. Denk aan de omerta.

OPA: Nee Tuur, ik vertel alles wat ik weet, merta of gene merta. Ik verklik iedereen die erbij betrokken is.

TUUR: Pas toch op Door. De maffia pikt dat niet. Die maken u kapot.

OPA: Laat ze maar komen, die malafide mannetjes van de maffia. Door Vanachter zal ze eens wat anders laten zien.

THEI: Pa zo ken ik u niet. Gij zijt een echte held.

OPA: Ik doe enkel mijn plicht Thei. Bel de politie.

TUUR: Door daar gaat ge spijt van krijgen.

OPA: Ik moet die bende stoppen Tuur.

ANGELE: Dat is heel moedig pa. Maar we kunnen beter voorzichtig zijn.

OPA: Moeten er nog meer slachtoffers vallen? Nee Angèle, mijn besluit staat vast. De waarheid moet naar boven komen. Wat de gevolgen ook mogen zijn.

CLAIRKE: Vertel die waarheid eerst aan ons Opa. Dan kunnen we nog zien wat we ermee doen.

THEI: Dat is een goed gedacht Clairke. Pa van wie komt die epo?

TUUR: Niet zeggen Door. In Godsnaam niet zeggen!

OPA: Ik zeg het wel. Die epo komt van... Tuur.

THEI, ANGELE, CLAIRKE: Van Tuur?

OPA: Ja.

TUUR: Nee. 't Is niet waar. Door zeg dat het niet waar is.

OPA: Tuur 't is wel waar. Gij hebt gebeld om te zeggen dat de ezel hinkt omdat hij pijn heeft aan zijn poten.

ANGELE: Welke ezel?

OPA: Die in deze zetel zit.

THEI: Ik snap er niets van.

CLAIRKE: Laat opa toch uitspreken.

TUUR: Dat is niet nodig Clairke. Hij bazelt wartaal.

OPA: Geen wartaal maar codetaal.

THEI: Welke codetaal.

OPA: Om epo te bestellen bij de veearts.

THEI: Is dat waar Tuur? Hebt gij die epo besteld?

CLAIRKE: En die vrouwen ook?

ANGELE: Wel Tuur?

TUUR: Ja ik heb het gedaan.

THEI: En wij die dachten dat gij onze pa zijn beste vriend waart.

TUUR: Dat ben ik ook. Juist daarom heb ik het gedaan.

ANGELE: Dat moet ge ons toch eens uitleggen.

TUUR: Ik trof uw pa hier aan: eenzaam, troosteloos en verdrietig. Omdat hij van niemand van jullie enige aandacht krijgt. Omdat hij niet meer welkom is in zijn eigen huis. En omdat hij de dood van zijn Klaar nog altijd niet verwerkt heeft. Ik besloot hem te helpen door een paar meisjes van plezier op hem af te sturen. Zodat hij zijn eigen nog eens kon laten gaan als een echte vent. En om u te doen geloven dat hij lonkte naar een andere vrouw. Zodat ge twee keer goed zou nadenken alvorens die brave man uit zijn eigen huis te zetten.

ANGELE: Waar bemoeit gij u mee zeg?

TUUR: Normaal zou ik dat nooit doen. Maar uw pa zijn beklag klonk als een schreeuw om hulp. Mijn beste vriend zat diep in de put. Ik moest iets doen.

THEI: Toch geen epo laten pakken.

TUUR: Dat was helemaal geen epo.

CLAIRKE: Nee? Maar bij een onverwachte controle door die madam van 't ministerie vliegt hij wel tegen de lamp.

TUUR: Die madam is helemaal niet van het ministerie. Dat is Marina, een collega van mijn dochter.

OPA: Wablief? Mij er zo inluizen?

TUUR: Dat was bedoeld als grap Door. Om achteraf eens goed mee te lachen.

THEI: Ziet gij hier iemand lachen?

TUUR: Niet zo direct.

ANGELE: (*tegen Suffelaar*) En gij speelt dat spelletje mee madam. Hoe is het mogelijk? Een mens zo bedriegen.

SUFFELAAR: Ik zag dat niet als bedrog. Tuur had mijn medewerking gevraagd om een oude man, die door zijn familieleden verwaarloosd wordt, wat verstrooiing te bezorgen.

CLAIRKE: Beseft ge wel goed dat ge strafbare feiten hebt gepleegd. U uitgeven voor een ambtenaar bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, dat is misbruik van vertrouwen. En een urinestaal afnemen om zagezegd te laten onderzoeken op ouderdomskwaaltjes dat is onwettig uitoefenen van de geneeskunde. En een brief versturen met het logo van het ministerie dat is valsheid in geschrifte. Wat zegt ge daarvan madam?

SUFFELAAR: Dat ik dat allemaal gedaan heb om goed te doen. Maar dat ik het misschien beter niet had gedaan. En dat ik nu dringend moet gaan werken. Salu.

(*Suffelaar vertrekt in volle haast.*)

ANGELE: Die kan zich niet rap genoeg uit de voeten maken.

TUUR: Ik bol het ook af.

CLAIRKE: Dat is u geraden. Beseft ge wel goed wat ge opa hebt aangedaan.

TUUR: Het spijt me. Ik ben te ver gegaan. Maar de bedoeling was goed. Dag Door.

OPA: Dag Tuur.

TUUR: Ge zijt wel heel kwaad op mij zeker?

OPA: (*geveinsd*) Ik bi... bibber van colère Tu... Tuur.

TUUR: Dat begrijp ik. Ik maak dat ik wegkom.

OPA: Een moment Tuur. Eén ding moet ge nog verklappen. Wat voor pilletjes hebt ge mij doen slikken?

TUUR: Wilt ge dat echt weten?

OPA: Heel graag.

TUUR: Reispilletjes die blijkbaar ook slaapverwekkend zijn.

OPA: Dat heb ik ondervonden.

TUUR: Ik dacht, als het goed zit tussen zijn oren, volgt de rest vanzelf.

OPA: Tussen mijn oren zat het goed. De rest liet het afweten.

TUUR: Ge hebt wel goed geslapen.

OPA: Gelijk een marmot. Twee dagen aan een stuk.

TUUR: Dan hebben die pilletjes toch voor iets gediend. Ik moet direct niet meer langskomen zeker?

ANGELE: Als ge dat maar weet. Wij vertrouwen u niet meer.

TUUR: Wat zegt gij Door?

OPA: Ge hoort wat ze zegt hè Tuur. Als Angèle thuis is, blijft ge beter enige tijd weg. (*Opa knipoogt naar Tuur.*)

TUUR: (*knipoog*) Ik snap het. Dag Door. Tot later hè. Dag allemaal.

THEI: Dag Tuur. En bedankt voor alles.

TUUR: Graag gedaan Thei.

(*Tuur vertrekt langs de keuken. Wanneer Tuur weg is...*)

ANGELE: Moet ge die bedrieger nu ook nog bedanken.

THEI: Ik vind van wel Angèle.

ANGELE: Ik zou niet weten waarom.

THEI: Omdat hij ons een lesje geleerd heeft. Tuur komt hier maar op bezoek. Maar hij ziet wat er met onze pa aan de hand is. En wij die met hem dag in dag uit samenwonen onder hetzelfde dak, wij zien dat niet. Wij beseffen niet eens meer dat hij er is en dat hij deel uitmaakt van ons gezin.

ANGELE: Hij heeft niet te klagen. Wij geven hem toch onderdak.

THEI: Correctie Angèle. Onze pa geeft ons onderdak.

ANGELE: Nog zoiets. Waarom is dit huis nog altijd niet uw huis? Gij zijt zijn enig kind. Wij zijn al meer dan twintig jaar getrouwd. Maar hij vertikt het om te zorgen dat gij zelf een eigendom hebt.

THEI: Misschien wil hij zijn hemdje niet uitdoen voor hij dood is hè Angèle.

ANGELE: Wat is dat voor flauwe zever.

OPA: Zeker spelen is gewonnen Angèle.

ANGELE: Maar gij kent ons toch pa.

OPA: Juist daarom.

THEI: Onze pa heeft groot gelijk. Als het aan u en ons Clairke lag mocht hij zijn valiezen pakken.

CLAIRKE: Zo uitdrukkelijk hebben we dat niet gezegd.

THEI: 't Kwam er wel op neer. Maar vanaf nu komt dat nooit meer ter sprake. Onze pa blijft bij ons zo lang hij leeft. En wij zullen hem geven waar hij recht op heeft.

ANGELE: Dat doe ik toch. Hij krijgt op tijd zijn eten en proper kleren. Wat heeft hij nog meer nodig?

THEI: Aandacht en genegenheid en liefde, dat heeft een oude mens nodig. Is 't niet waar pa?

OPA: Zo is het Thei. Aandacht, genegenheid en liefde heb ik nodig. En iedere dag mijn stukje spek.

THEI: En van mij zult ge dat krijgen. Dat beloof ik u. En van u ook hè Angèle?

ANGELE: Ik zal mijn best doen.

OPA: Krijg ik dan iedere morgen spek bij mijn boterham?

ANGELE: Iedere morgen spek en eieren pa. En ik zal wat minder gaan bratsen (uitgaan). En meer thuis blijven. Bij u.

OPA: Ge moet nu ook niet overdrijven.

THEI: En gij Clairke?

CLAIRKE: Opa weet dat ik veel van hem hou. Is 't niet waar opa?

OPA: Natuurlijk kind. Maar moest ge dat af en toe ook eens laten blijken, dat zou mij veel plezier doen.

CLAIRKE: Ik zal er aan denken opa. En uw kamertje moogt ge houden tot ge honderd jaar zijt.

OPA: En uw vrijers dan?

CLAIRKE: Die moeten maar wachten.

OPA: Als die moeten wachten tot ik honderd jaar ben dan is uw tijd lang voorbij, vrees ik.

CLAIRKE: Iemand die voor mij komt moet maar content zijn met de canapé. Anders is het niet gemeend.

OPA: Zo is dat kind. Uw oma en ik hadden waren vroeger met veel minder content. Samen in het hooi waren we al de koning te rijk.

THEI: De problemen zijn opgelost zie ik. Dan ga ik werken. Een klant persoonlijk bezoeken is toch veel beter dan een telefoontje plegen.

ANGELE: Ik heb geen boterhammen klaar.

THEI: Dat geeft niet. Ik ga met die klant eten op kosten van de firma. En deze avond spelen we samen met de kaarten hè pa. Is 't goed?

OPA: Ja Thei, 't is heel goed jong.

THEI: Allee tot straks dan. *(Thei vertrekt langs de voordeur.)*

CLAIRKE: Ik ga ook werken. Ik ben wel te laat. Maar mijn baas zegt toch niets.

ANGELE: Omdat ge elkaar zo goed kent.

CLAIRKE: Juist make. En daar moet ik van profiteren.

ANGELE: Neemt ge ook geen eten mee?

CLAIRKE: Ik eet op het werk. En deze avond maken we nog een gezellig babbeltje hè opake.
Is 't goed?

OPA: Ja kind, 't is heel goed. (*Clairke vertrekt langs de voordeur.*)

ANGELE: Voilà! Allebei de deur uit. En ik zit met u opgescheept.

OPA: Moet ge niet gaan winkelen?

ANGELE: Eigenlijk wel. Maar dan zit gij weer alleen.

OPA: Dat geeft niet.

ANGELE: Echt niet?

OPA: Nee, ga maar.

ANGELE: Ik blijf echt niet lang weg.

OPA: Neem gerust uw tijd. Ik amuseer mij wel.

ANGELE: Ge zijt toch zeker hè. Dat ik straks geen reclamaties krijg dat ik u alleen gelaten heb.

OPA: Nee vertrek maar. En vergeet geen spek mee te brengen.

ANGELE: Ik breng een hele kilo mee. Licht gezouten. Dat hebt ge toch het liefst hè?

OPA: Dat is mijn lievelingskost.

ANGELE: Daar zal ik dan voor zorgen. Tot straks hè.... pake.

OPA: Ja. Tot straks ... (*spottend*) Angel...leke. (*Angèle vertrekt langs de keuken. Als Angèle weg is.*) Amai wat een fletskont. (vleier) Zo ken ik ze niet.

(*Opa gaat tot bij de foto van Klaar*) Klaar iedereen is weg wicht. We zijn weer alleen met ons twee. Al bij al is alles goed afgelopen. Ik mag blijven en onze Thei en Angèle en ook ons Clairke hebben beloofd dat ik meer aandacht en liefde zal krijgen. En ook spek. Vooral van ons Clairke doet mij dat veel plezier. 't Is tenslotte mijn kleinkind. En kleinkinderen moeten dol zijn op hun opa. Zo hoort het toch. Ik ben eens benieuwd hoe lang het zal duren. Onze Thei vond mij een echte held. Omdat ik absoluut de waarheid aan 't licht wilde brengen. En daarvoor de merde van de maffia durfde trotseren. En zelfs de bak invliegen. Veel moed was daar wel niet voor nodig zulle. Zodra ik hoorde van die tegen- expertise had ik het spelletje door. Hoe? Dat was niet moeilijk. Hebt ge ooit al gehoord dat een potje vol met zuiver kraantjeswater stijf staat van de epo? Ik in alle geval niet. Nu ga ik slapen. Ik heb de hele week geen oog dicht gedaan met die epo affaire. Spijtig dat ge niet kunt meegaan hè Klaar. Dan konden we ons voetjes nog eens dicht bij elkaar steken. Dat kon toch zo'n deugd doen. Weet ge wat ik doe? Ik pak u mee naar boven. We kruipen samen in bed.

(*Opa neemt de foto van Klaar en gaat het trapje op.*) Ik leg u zo in mijn armen en we vallen gelijk in slaap. Misschien word ik wel nooit meer wakker. Dat zou voor iedereen het beste zijn. Onze Thei heeft dan zijn eigen huis, Angèle is van mij af en kan gaan werken en Clairke heeft een logeerkamer voor haar vrijers. En wij Klaar, wij zijn voor eeuwig en altijd gelukkig bij elkaar.

(*Opa gaat binnen in zijn kamer.*)

EINDE